

LVSV BRUSSEL

BLAUWZUUR

Jaargang 43, Editie 3
April 2016

EU - Turkije

Europese centrale bank

Zaman

INHOUD

3	Voorwoord
4	Editoriaal
5	EFTA's rol bij secessie in de EU
7	ECB olé olé
10	LVSV Brussel beleven vanop de eerste rij
11	Erdogan strikes again
13	Een eigen mening, een noodzaak of een gevaar?
15	Vrije markt: een zegen of een vloek voor de culturele industrieën?
18	De toetreding van Turkije bij de EU: is dit een aantasting van onze liberale waarden?
23	Komende verkiezingen
24	Loonkloof tussen man en vrouw: de schuld van Gender?
27	LVSV in beeld
28	Doping, before the crisis ... over de zoektocht naar een oplossing voor het dopingprobleem
33	Ongelijkheid, een negatief gevolg van globalisering?
35	Dit was LVSV-galabal 2015: elegant en amusant
38	Ereleden
40	Bestuur
42	Liberale Bibliotheek
43	Info

VOORWOORD

Het werkingsjaar zit er bijna op. Het is een jaar vol spanning en terreur geweest, en dan heb ik het uiteraard niet over de stemming in de bestuursgroep, maar over die in de West-Europese samenlevingen. Het veiligheidsgevoel van de meeste mensen is er door de vreselijke, recente gebeurtenissen in onze universiteitsstad niet op verbeterd, maar toch kunnen we vaststellen dat de mensen zich niet al te bang laten maken. Gelukkig is er geen resem steekvlamwetten goedgekeurd, waardoor de overheid mensen zo goed als willekeurig (tijdelijk) zou kunnen opsluiten. De ratio arrestaties/vrijlatingen is ook verhoogd, wat het aantal willekeurige aanhoudingen, om de publieke opinie te sussen, ten goede komt. Tenslotte heeft men ook de lockdown beëindigd, het spectaculaire was er ook een beetje af. En zoals is aangetoond, kunnen zelfs een deel zwaarbewapende militairen op Zaventem aanslagen niet vrijdelen. Ikzelf ben dan ook meer een voorstander van onzichtbare veiligheid dan van een zichtbaar veiligheidsgevoel. Het is beter om over functionerende veiligheidsdiensten te beschikken, die achter de schermen met infiltranten en schaduwteams werken, dan de gehele militaire parade van 21 juli vervroegd in te zetten, om hen door Brussel en langs andere mogelijke targets te laten marcheren. Genoeg over dit drama, maar het is en blijft één van de zwartste bladzijden uit de vaderlandse geschiedenis.

Ik focus me verder op het succesvolle jaar: LVSV heeft gedurende het academiejaar een blijvende stempel achtergelaten op het VUB-landschap. Niet alleen werd de reclame via sociale media op punt gezet, er werd ook allerhande merchandising (een banner, latjes, stickers...) aangemaakt en verspreid. Voor het eerst in enkele jaren werden bovendien drie Blauwzuurs gedrukt, afgeladen vol met interessante artikels. Ik hoor u denken: 'Kwantiteit is niet gelijk aan kwaliteit'. Maar geloof u mij op mijn woord (of nog beter, ontdek het zelf): alle teksten in deze en de vorige edities, van onze begeesterde, liberale krijgers, kunnen zonder meer als hoogstaand kwalitatief worden beschouwd. Verder was er opnieuw een voorzittersdebat tussen de verschillende politiek-ideologische kringen aan de VUB, terug van weggeweest na een onderbreking van enkele jaren, wat natuurlijk een extra bijdrage leverde aan onze zichtbaarheid. Over het geslaagde galabal heb ik het nog niet eens gehad. Wanneer ik naar de toekomst kijk, dan zie ik een schitterende blauwe ster aan het universiteitsfirmament: een sterk verjongd bestuur met mensen die het beste van zichzelf geven. Het beste bewijs is een artikel van onze meest recente aspirant, die zich na amper enkele weken direct kan profileren in deze editie. Ook het werk van Vincent, die als eerstejaarsstudent de verderzetting en organisatie van de Politieke Comités onder zijn hoede neemt, bewijst hoe gretig de nieuwe generatie zich op het LVSV stort, enerzijds om zichzelf te ontplooien, en anderzijds om de liberale waarden te verspreiden. Ik kan alleen maar fier zijn om te zien hoe heel wat jonge mensen de touwtjes al stevig in handen nemen. Voor mij is het avontuur, na vier-vijf jaar LVSV, bijna afgelopen. Met een gerust hart geef ik de fakkel door aan mijn opvolger, en ik wens hem een nóg beter jaar toe dan het voorgaande. Bedankt voor alles, LVSV!

Jasper Maes

EDITORIAAL

De vreselijke terreuraanslagen liggen inmiddels drie weken achter ons. Terwijl Brussel zich herstelt en het leven terug haar gewone gang gaat, blijven we de slachtoffers herdenken, en alle families die door de aanslagen zijn getroffen. Het wordt niet meer zoals vóór 22 maart, hoe graag we dat ook zouden willen. De evolutie naar een veiligheidscultuur, gelijkaardig aan die in de Verenigde Staten of zelfs Israël, valt wellicht niet tegen te houden. Bij het zoeken naar de balans tussen veiligheid en privacy, is het aan ons LVSV'ers, om op de barricades te staan, zodat de slinger niet doorslaat naar een balans waarbij essentiële rechten op het vlak van privacy naar de prullenmand worden verwezen. Maar dat deze aanslagen blijvende gevolgen zullen hebben, is een pijnlijke realiteit.

Ook bij LVSV gaat het leven verder. Er worden nog enkele interessante activiteiten georganiseerd, de vriendschapsbanden met de Fédération Etudiants Libéraux, onze collega's aan de ULB, worden verder uitgebouwd, en een nieuwe aspirant start aan een geweldig LVSV-avontuur: welkom, Christophe!

En zoals alles verandert, verandert ook de Blauwzuur. Waar we de vorige editie in een nieuw kleedje hadden gestoken qua lay-out, staan er deze keer inhoudelijk een paar veranderingen op til. Naast de rubrieken 'komende activiteiten' en 'LVSV in beelden', is er ook een analyse van het galabal voorzien, een terugblik van oud-aspiranten op hun periode als aspirant en een korte schets van de beleidsvisie van de opkomende kandidaat voor het voorzitterschap. Binnen amper drie weken zit het werkingsjaar er immers al op, maar niet vóór er een nieuw bestuur en natuurlijk een nieuwe voorzitter is verkozen.

Aangezien dit wellicht de laatste editie wordt van het academiejaar, rest mij weinig anders dan u, trouwe lezer, te bedanken. Zelf ben ik LVSV Brussel zeer erkentelijk voor de kans die ik kreeg om dit jaar uw hoofdredactrice te mogen zijn. Ik wens u een liberale lente (en zomer) toe, en hopelijk tot volgend academiejaar!

Kirsten Devlieger
Hoofdredactrice LVSV Brussel

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

EFTA's rol bij secessie in de EU

Indien een regio zich afscheidt van een EU-lidstaat worden de grenzen weer verlegd in Europa. Niet alleen brengt dit problemen mee voor de lidstaat zelf, ook voor de EU brengt dit nieuwe uitdagingen. Er is geen wettelijk kader wat de precieze status is van een nieuwe staat in EU-context. De stelling dat 'een nieuwe staat, eens onafhankelijk, zich automatisch buiten de EU plaatst' heeft geen wettelijke basis. Daar tegenover staat de stelling dat 'een nieuwe staat, eens onafhankelijk deze automatisch lid blijft van de EU' éveneens geen wettelijke basis heeft. De EU heeft wel bewezen dat het pragmatisch kan zijn met zijn wetgeving bij nieuwe uitdagingen. Toch is er de vraag of de EU nog een aantrekkelijke organisatie is. Waarom zou een regio die altijd al gevochten heeft voor nationale soevereiniteit deze weer afstaan eens onafhankelijk? Tot slot zijn andere organisaties zoals de European Free Trade Association (EFTA) die verschillende doelen kan dienen.

Catalonië is ongetwijfeld één van de meest pro-Europese regio's van het Iberisch Schiereiland en misschien bij uitbreiding van Europa. De Catalaanse overheid heeft zelfs een rapport uitgebracht over de verschillende paden die het wilt bewandelen voor EU-lidmaatschap eens onafhankelijk. Het meest geliefde en eveneens meest naïeve scenario is dat van 'permanent lidmaatschap'. Dit is gebaseerd op de stelling dat 'een nieuwe staat, eens onafhankelijk deze automatisch lid blijft van de EU'. Catalonië is altijd al lid van de EU geweest sinds toetreding van Spanje. Het eerste vraagteken is of het wel mogelijk is dat Spanje en Catalonië in zo'n goede verstandhouding hun wegen scheiden. Spanje zal Catalonië niet gemakkelijk laten gaan, alle referenda ten spijt. Niet alleen de geografische ligging van Catalonië is voor Spanje van strategisch en economisch belang, ook is Catalonië de rijkste regio van Spanje. Barcelona zorgt voor financiële transfers naar Madrid. Spanje zal zijn vetorecht gebruiken om Catalonië uit de EU te houden. EU-lidmaatschap wordt Spaanse munitie om Catalonië aan zich te houden.

Het tweede scenario voor Catalaans EU-

lidmaatschap is gebaseerd op de stelling dat een nieuwe Europese staat, eens onafhankelijk, zich automatisch buiten de EU plaatst. Hier rekent Catalonië op de goede wil van de EU en Spanje om Catalonië *ad hoc* als nieuwe EU lidstaat te omarmen. Juridisch gezien zijn er weinig obstakels aangezien Catalaanse wetgeving reeds conform EU-normen zijn. Alleen moet Catalonië voldoen aan alle EU-voorwaarden voor lidmaatschap. Buiten een te hoge schuld (Catalonië zal een groot deel van de Spaanse schuld (98,25% BBP) erven) lijkt dit niet al te veel problemen met zich mee te brengen. Maar het probleem 'Spanje' blijft. Dat land zal zijn vetorecht gebruiken om Catalonië uit de EU te weren. Tot slot is het niet zeker dat Spanje Catalonië gaat erkennen als onafhankelijk staat. De Spaanse grondwet stelt dat het Spaans grondgebied één en ondeelbaar is. Het probleem aangehaald bij het eerste scenario blijft dus gelden bij het tweede scenario.

Het derde scenario is gebaseerd op de relatie die Zwitserland heeft met de EU. Zo hebben Zwitserland en de EU een relatie op basis van bilaterale akkoorden. De EU creëert economische wetgeving en

Zwitserland beslist zelf of ze deze al dan niet accepteert. Voor de Catalanen is dit de minst geliefde optie. Het liefst willen zij een EU-lidstaat zijn. Indien onmogelijk, willen zij zo diep integreren tot ze een *de facto* lidstaat zijn. Dat doel bereikt men het best met het vierde scenario.

Dit scenario is gebaseerd op de Noorse optie. Catalonië tracht toe te treden tot de EFTA. Met dit lidmaatschap wilt Catalonië toetreden tot de Europees Economische Ruimte (EER) en in een later stadium tot Schengen. Wanneer deze drie doelen zijn bereikt, wil Catalonië nog verdere samenwerking via coöperatieakkoorden met de EU. Zo wordt Catalonië nog dieper geïntegreerd dan de overige EFTA landen die, buiten Zwitserland, alleen aan Catalonië 's eerste drie doelen voldoen. De overige EFTA-lidstaten zijn erg gehecht aan hun nationale soevereiniteit. Hier wordt de EFTA dus gebruikt als middel tot diepe integratie met de EU via verdragen en akkoorden. Voor de Catalanen biedt dit scenario verschillende voordelen:

Coöperatieakkoorden worden gemaakt via de Europese Commissie, niet via de Europese Raad. Spanje kan dus zijn vetorecht niet inzetten.

Een ander geval is Schotland. Deze regio wordt graag geportretteerd als pro-Europees, de waarheid is genuanceerder. De Schotse Nationalisten (SNP) onder leiding van Alex Salmond hadden een pro-Europees profiel om Europa te verleiden tijdens het Schots referendum. Dit zette het contrast met het eurosceptische VK in de verf. Toch mag men de SNP in dezelfde rangen als de Britse Conservatieven plaatsen betreffende de verdeeldheid over Europa. Fiona Hyslop, voormalig Schots Minister van Onderwijs, heeft duidelijk gemaakt dat de EFTA beter de Schotse belangen dient dan de EU. Voormalig Schotse Eerste Minister Alex Salmond liet verstaan dat indien Schotland voor onafhankelijk stemde, hij een referendum ging organiseren voor een toetreding tot de

Euro. Dit zou de eerste stap tot toetreding tot de EU zijn. Alyn Smith, een Europees parlamentslid van SNP, liet weten dat zij een eigen Schotse munt wil. Margo McDonald, nog een topper binnen de partij, liet weten dat zij niet begreep waarom men zelfs tot de EU wil toetreden. Voor haar is er een beter alternatief: de EFTA. Tot slot lieten de toppers van een vorige generatie SNP-politici in koor weten dat geen van hen er aan denkt om tot de EU toe te treden. Zij willen dat Schotland toetreedt tot de EFTA. Tot daar dus het pro-Europees gedachtegoed van de Schotten.

De EFTA liet bij monde van woordvoerder Tom Gronninsater weten dat Schotland welkom is bij de EFTA.

De EFTA is dus een geschikte organisatie voor twee totaal verschillende doelen. Enerzijds is het een oplossing voor nieuwe staten voor wie het door vetorecht onmogelijk is toe te treden tot de EU. De EFTA biedt een platform tot toetreding tot de EER, Schengen en het opzetten van nieuwe coöperatieakkoorden. Via deze akkoorden willen nieuwe staten een *de facto* EU-lidstaat worden. Het voormalig moederlands vetorecht wordt slim geneutraliseerd. Anderzijds is de EFTA de oplossing voor landen die geen EU-lidstaat willen zijn maar wel toegang tot de Europese markt willen. Een ideaal middel voor het behouden van een hoge graad van nationale soevereiniteit. Toegang tot de Europese markt en ver daarbuiten is gegarandeerd. Men hoeft niet toe te treden tot de EER noch Schengen. De flexibiliteit van de EFTA is wat het zo aantrekkelijk maakt.

Nathan Benit
Politiek Secretaris

ECB olé olé

Onlangs las ik in Knack een interview met Peter Praet, één van die alleswetende Frankfurt Bobo's waarop we fier moeten zijn ten eerste omdat hij Belg is en ten tweede omdat hij graag sinterklaas speelt met geld dat uit het niets is gecreëerd. Een echte wereldredder met andere woorden en de manier waarop hij het beleid van de centrale bank verdedigde en zelfs verdere stappen insinueerde, deed me op zijn zacht gezegd naar adem happen.

Nu Mario Draghi in maart een bijkomend stimuluspakket aankondigde, kunnen alle beleggers op beide oren slapen. Door de lage rente zal het rendement op hun aandelenpakket kunstmatig hoog blijven. Er wordt namelijk weer een massale geldhoeveelheid in het systeem gepompt door middel van quantitative easing. Overheidsobligaties worden opgekocht en er komt een grote hoeveelheid geld op de markt die de liquiditeit en zo de investeringen van de banken zou moeten bevorderen. Het gratis geld en de kredieten blijven dus stromen, wat de zogezegde lener ook ten goede komt, want de rente is gekelderd, omdat dat wederom de economie zou aanzwengelen (dit door de refirente van de ECB die extreem laag staat en zelfs negatief is, zodat banken als het ware gedwongen worden om het te investeren). Het is maar de vraag wanneer er ooit een negatieve rente zal ontspringen op de particuliere producten zoals spaarrekeningen. Bovendien denkt de burger nu: snel een woonlening afsluiten. Maar is dat wel zo voordelig? Iedereen klaagt over hoge huurprijzen, die er uiteraard komen door het kapot reguleren van de huurmarkt en de vraag die het aanbod overstijgt in ons kleine Belgenland. Nu iedereen vers geld ter beschikking heeft kan niets de stijgende huizenprijzen nog tegenhouden. Iedereen kan immers bieden om een huis te kopen, en ook mensen die normaal (nog) geen lening kunnen afsluiten zullen nu door de lage rente worden aangetrokken. Zo zullen velen een huis kopen dat zeer sterk overgewaardeerd is en door die zeer sterke vraag naar huizen kunstmatig in waarde wordt overschat. Het is

volgens mij dus helemaal niet zo'n ideaal klimaat. Een andere vraag is of we dan niet in de kortste keren worden geconfronteerd met mensen die hun huizen niet meer kunnen afbetalen als men toch zo gemakkelijk aan een lening kan geraken. Misschien kan er een crisis ontstaan. De herinnering van 2008 is blijkbaar al uit ons geheugen gebannen.

Verder is de spaarder ook vooral de dupe van dit beleid van Draghi. Zoals eerder vermeld staat de refirente negatief en aangezien commerciële banken vaak uit wantrouwen (het onderlinge systeem is het vertrouwen kwijt) hun geld parkeren bij de Centrale bank moet men dit verlies toch ergens kunnen compenseren. Ook de

leningen die men dezer dagen rondstrooit bieden weinig inkomsten voor banken, en natuurlijk moeten de financiële instellingen nog rendabel blijven. Daarom dat de rente op het spaarboekje gekelderd is en nog met moeite 0,15 procent opbrengt. Dit terwijl de inflatie boven de 2 procent is uitgestegen (zo las ik deze week in de krant). Nu wordt dus ook de gewone man/vrouw koudweg bestolen door dit rentebeleid, en moet hij/zij lijdzaam toekijken hoe zijn/haar geld verdampt als een plas water in de woestijn. En dit allemaal onder de drogreden dat spaarders zo hun geld meer zouden investeren in bedrijven of meer zouden consumeren. Weet Mario Draghi niet dat banken juist met dat spaargeld investeren in projecten om de economie aan te zwengelen? Een bank weet meestal ook beter welke projecten een rendabele return hebben ten opzichte van het risico. Ik zeg natuurlijk meestal, want sommige banken krijgen door de constante reddingsacties van de overheid, in ware James bondstijl, een gevoel van onkwetsbaarheid. Daar loert natuurlijk moral hazard om de hoek zoals iedereen al kon vermoeden. Verder vergeet de Centrale bank natuurlijk dat onze goede vriend Hayek ons heeft geleerd dat het ongebreideld uitgeven van geld aan inefficiënte projecten leidt tot veel grotere putten, die je dan achteraf niet meer gedicht krijgt. Hij pleitte net voor het verhogen van de spaarvoeten (wat door deze interventies onmogelijk wordt gemaakt), zodat men kan investeren in de juiste projecten en een weloverwogen beslissing kan maken. Over monetary disturbance en zeepbellen gesproken. Men treft dus moedwillig de spaarder en laat overheden, in al hun leningen en schuldenzucht, toe om nog meer de gezonde begrotingsevenwichten te laten varen, omdat de rente toch kunstmatig laag wordt gehouden. De rigide begrotingscontrole, met weinig tot geen ruimte voor tekorten, wordt zo verder naar de prullenbak verwezen door deze lage rentevoeten. Zo schiet Europa eens te meer in haar eigen voet. Vooral in de Zuid-Europese landen wordt deze lage rente als

excuus gebruikt voor budgettaire tekorten, het is dan ook geen toeval dat Draghi zelf een vrolijke jongen uit het zonnige zuiden is.

Evenwel weet de centrale bank ook dat, van zodra de economische activiteit een beetje in de lucht schiet, men al dat overtollige geld uit de markt zal moeten halen, of de inflatie zou nog sneller stijgen dan het loon van een Europese ambtenaar. In België schommelt de inflatie nu al rond de twee procent. Er wordt dan geopperd dat men wel al die staatsobligaties zal kwijtraken, maar wie wil nu een staatsobligatie terugkopen tegen een rente van 3 procent, als tegen dan de inflatie al 4 procent is. Of zal men alweer op de welwillende burger moeten rekenen om deze prijzenstijging te slikken, want essentieel is inflatie natuurlijk de handige, onzichtbare belasting. En dan kom ik natuurlijk alweer bij de landen, waaronder België, die gigantische schulden hebben opgebouwd, en die er alle belang bij hebben dat de deze inflatie hun schuldenberg verlicht. Het komt er op neer dat de ECB met drogreden als het creëren van inflatie wil weggomen (Japan lijkt me een passend voorbeeld), terwijl er juist een stabiel investeringsklimaat moet gecreëerd worden, en geen sponsoring van incapabele overheden en een rooftocht op de kleine spaarder moet worden georganiseerd.

Tot slot komen we bij de case die zich voordoet als onder druk van de commerciële banken het wettelijke minimum wordt afgeschaft. Zoals eerder aangegeven moeten de commerciële banken hun geld wel ergens vandaan halen als de rente toch zo laag staat, en leningen quasi gratis de deur uit gaan. In Trends gaf 4/5den van de spaarders aan dat ze hun geld van de bank zouden halen als men negatieve rente implementeert op spaarboekjes. We weten wat een bankrun doet met een bank. Een uitstekend voorbeeld is Northern Rock. Toen ik vorige zomer in Griekenland was, zag ik elke dag een massa mensen aanschuiven om hun geld af te halen, geen leuk vooruitzicht om als financiële instelling mee geconfronteerd te worden. Dit kan immers leiden tot een nieuwe systeemcrisis, door een tekort aan deposito's, die de activiteiten backen door middel van liquiditeit. Daarna moet de centrale bank deze getroffen banken te hulp snellen. Dat zal tot een nog grotere onzekerheid leiden, waardoor het interbankensysteem, dat gebaseerd is op vertrouwen, nog verder in elkaar zal storten.

Tot slot zal de overheid alweer garant moeten staan voor de vele spaargelden die eventueel verloren zouden gaan bij een faillissement, en dan zijn we terug bij af. De consument is altijd de dupe van excessieve

monetaire politiek. Dit baart me zorgen omdat men steeds het mantra "we zijn op onbekend terrein aanbeland" gebruikt als excuus om meer drastische maatregelen te nemen, en zo de ongebreidelde groei van de geldvoorraad te stimuleren. Dus laat het gezond verstand primeren, en laten we stoppen met massaal geld te drukken en de markt te ontwrichten. Want al lijkt 2008 zeer ver weg, een tweede zeepbel is snel geblazen.

Jasper Maes
Voorzitter

LVSV Brussel

beleven vanop de eerste rij

Afgelopen jaar heeft LVS

V Brussel 15 aspiranten mogen verwelkomen die voor frisse en vernieuwende wind hebben gezorgd in het bestuur. Voel jij je aangesproken en wil jij ook deel uitmaken van een ambitieuze en succesvolle studentenvereniging? Kom dan gerust eens langs op een van onze volgende activiteiten. Onze bestuursleden heten jou alvast welkom, spreek hen gerust aan!

Christophe Janssens:

“Ik leerde het LVS

V kennen via het grote voorzittersdebat en wist meteen dat ik goed zat! Het is meer dan een vereniging, je wordt meteen onthaald in een hechte vriendengroep waarin je veel bijleert over het liberalisme en het leven. Ik hoop in de toekomst nog veel artikels te mogen schrijven, debatten mee te maken en jou te verwelkomen!”

Prince Vandorpe:

“Jezelf in alle vrijheid ontplooiën en (her)ontdekken. Dit is wat LVS

V Brussel voor mij betekent. Ik ben dankbaar voor de kansen die deze vereniging mij gegeven heeft. De persoon die ik hier geworden ben is het bewijs dat liberale waarden behartigend zijn voor ons als een unieke individu”

Dieter Goovaerts:

“It’s worth it. LVS

V is iets wat ik voor altijd bij mij zal hebben”

Ben Van Avermaet:

“De eerste lezing, de eerste PC, de eerste foute zatte avond. Het zijn allemaal momenten die je de rest van je leven zult herinneren. Stap je binnen in het lvs

v-lokaal, dan behoort je direct tot een familie waar je plezier kan maken en terwijl iets kan bijleren. Een perfecte vereniging waar het nuttige met het aangename gekoppeld wordt.”

Ben jij binnenkort onze volgende aspirant?

Erdogan strikes again

Verkiezingsfraude, machtsmisbruik, corruptie.. Het lijkt wel de verhaallijn van het langverwachte vijfde seizoen van House of Cards, maar in Turkije is dit de dagelijkse realiteit. Sultan Erdogan regeert er met ijzeren hand, en kritiek wordt niet geduld. Het zwijgen opleggen aan 's lands grootste oppositiekrant Today's Zaman vormt een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de Turkse persvrijheid.

Precedenten

Dat kritiek aan het adres van Recep Tayyip Erdogan niet in dank wordt afgenomen is een understatement. In februari haalde hij een televisiezender uit de ether. Sinds zijn aanstelling in 2014 zijn iets minder dan tweeduizend processen aangevat wegens het beledigen van de president, waarvan sommigen zelfs tegen minderjarigen. Om de verspreiding van misprijzende video's op het internet tegen te gaan blokkeerden de autoriteiten dagenlang Facebook, YouTube en Twitter. Eerder deze maand verklaarde hij dat de noties van democratie, vrijheid en rechtsstaat niets meer betekenen, ja zelfs moeten wijken in de strijd tegen terreur. Dat Erdogan onze geliefde liberale waarden niet al te hoog in het vaandel draagt is dus jammer genoeg niets nieuws.

Zaman

De relatie tussen de conservatieve president en de regeringskritische krant was reeds

langer verzuurd. In het najaar van 2015 werd hoofdredacteur Bülent Kenes opgepakt na enkele kritische uitlatingen op Twitter. Deze interventie leek het dwarsliggend dagblad echter niet af te schrikken, de kritiek tegen het autoritaire regime nam zelfs toe. Om de mediabron definitief het zwijgen op te leggen schakelde Erdogan dan maar de rechterlijke macht in. Begin maart werd de krant onder curatele geplaatst door een gerechtelijke beslissing. Volgens de officiële versie is Today's Zaman nog steeds een autonome krant, waarvan de artikels slechts achteraf nagekeken worden door een bewindvoerder. Personeelsleden van de redactie verklaarden echter dat het internet en het redactiesysteem niet meer toegankelijk waren.

De zeldzame naïeveling die zich nog afvraagt door wie de krant dan wel geschreven wordt moet niet ver zoeken. Het eerste nummer van de gecontroleerde

Zaman kan samengevat worden als 30 pagina's zuivere propagandapraat, met op de voorpagina een grote afbeelding van Erdogan en zijn megalomane bouwprojecten. Op de website zijn artikels voorafgaand aan de staatsovername onvindbaar.

Turkije reageert verdeeld. Diezelfde avond nog protesteren een vijfhonderdtal mensen voor de deuren van de redactie, de politie treedt hard op. Daags na het protest verdedigt de Turkse premier de rechterlijke uitspraak. "Turkije heeft het recht te twijfelen aan diegenen die bijdragen aan een poging tot een staatsgreep tegen een gekozen regering, zij het op economische of journalistieke wijze" dixit Davutoglu. De Turkse autoriteiten waren echter niet voorzien op de halsstarrigheid van de uitgeverij, die de coup reeds langer had zien aankomen. Diezelfde week nog verscheen een nieuwe krant onder de naam 'Yarina Bakis' wat vertaald kan worden als 'zicht op morgen'.

Europa

Voorzitter van het Europees Parlement Martin Schultz uitte zijn verontwaardiging via Twitter, en beloofde het probleem aan te

kaarten op de top met Turkije. Enkele uren later lijkt het incident alweer vergeten, er wordt zelfs een deal gesloten met de zogenaamde rechtsstaat. Een deal waarbij nota bene de toetredingsgesprekken voor Turkije als lidstaat van de Europese Unie hervat zullen worden. Inmiddels houdt iedere lidstaat zijn hart vast, hopen dat de procedure op niets zal uitdraaien. Experts zien hun heil in de toetredingscriteria van Kopenhagen die onder meer vereisen dat de kandidaat-lidstaat stabiele instellingen heeft die de democratie, de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten kunnen waarborgen.

Conclusie

Daadkrachtige politiek voeren op het internationaal toneel vereist een zeker pragmatisme. Verdragen sluiten met autoritaire regimes is soms onvermijdelijk. Maar met deze schijndemocratie onderhandelen is even schadelijk als nutteloos, aangezien Europa duidelijk de benadeelde contractant is aan de onderhandelingstafel. En dit omdat we verdeeld zijn, omdat we handelen zonder eengemaakte strategie, omdat we denken op korte termijn. Turkije kent deze zwaktes en dwingt zodoende de sleutels tot Europa af. Zorg eerst voor een eengemaakte Europese visie op het vluchtelingenbeleid en verschijn dan pas aan de onderhandelingstafel. Alleen een eengemaakt Europa kan haar fundamentele waarden laten eerbiedigen.

Christophe Janssens
Aspirant-Bestuurslid

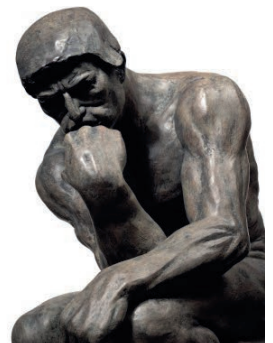
Een eigen mening, een noodzaak of een gevaar?

De 21ste eeuw, de eeuw die zal worden gekenmerkt door globalisering. Globalisering laat ons toe makkelijker kapitaal te transporteren, waarden en normen van andere culturen te ontdekken, informatie te verkrijgen met slechts één muisklik ver en het continu in contact te staan met de wereld is dankzij sociale media niet meer weg te denken. Al deze ontwikkelingen geven ons de mogelijkheid onze kijk op een bepaalde manier te verleggen en te verbreden. Het dwingt ons de wereld op een andere manier te aanschouwen, maar ook beter begrijpen.

Door de globalisering is het gemak waarmee informatie kan worden geraadpleegd exponentieel toegenomen. Dit staat ons enerzijds toe de verkregen informatie op een nuttige en opbouwende manier te gaan gebruiken, wat dus zeker een bijdrage levert aan onze samenleving. Anderzijds moeten we wel kritisch omspringen met deze luxe en de manier waarop we informatie gebruiken. Een keerzijde van de technologische globalisering is de onvermijdelijke creatie van een “overload” aan informatie. Een perfect voorbeeld hiervan was te zien met de aanslagen in Brussel van 22 maart '16. Vele konden niet omgaan met de informatie die naar hen werd gesmeten. Het onderscheid tussen wat al dan niet correcte informatie was, vervaagde snel. Misschien een extreem voorbeeld kijkende naar de context, maar wel één dat het gevaar van een overload aan informatie goed duidt. Een grote boosdoener van deze overload is de sociale media. Deze springt gretig in op het verspreiden van informatie. Informatie die vaak berust op speculatie, onvolledige en of onjuiste bronnen. Ook de algemene media (tv, radio en kranten) durft zijn kwaliteit wel eens tot dit niveau te verlagen. We worden geconfronteerd met een achteruitgang aan kritisch denken en handelen. Een rationeel debat over maatschappelijke thema's begint steeds meer een uitzondering te worden. Uit onderzoek van het Britse onderzoeksbureau IPSOS-Mori blijkt dat België op de 7de plaats van de “meest onwetende landen ter

wereld staat”. IPSOS-Mori ging bij 33 landen onderzoeken wat de basiskennis van de bevolking was over bijvoorbeeld ongelijkheid en migratie. Toch wel een verontrustend fenomeen? We kunnen ons dus de vraag stellen of we de Belgische kwaliteitsmedia niet beter inruilen voor een internationale variante?

Uit vorige alinea moeten we onthouden dat een overvloed aan informatie ook onbedoelde gevolgen kan inhouden. Mensen moeten kritischer omspringen met de informatie die ze als correct beschouwen en daarna mogelijk gebruiken. Om dit te realiseren moet er volgens mij een mentaliteitsverandering zijn bij de bevolking. In de eerste plaats is het nodig dat elk individu in zekere maten kritisch staat tegenover zichzelf en hetgeen waarvoor hij of zij staat. Een mindset dat voor vele al de nodige uitdaging zal zijn. Jezelf in vraag stellen is dan ook geen makkelijke opgave. Dit is reeds te merken wanneer een ander persoon ons confronteert met onszelf en onze kijk op de wereld. Deze confrontatie geeft ons wel de mogelijkheid onszelf te reflecteren en hieruit te leren, een cruciale stap in het denkproces. Hiermee bedoel ik niet dat we presto onze eigen mening moeten wijzigen, zeker en vast niet. Maar

als we zelf onze eigen manier van denken kunnen veranderen, kunnen we dan ook onze manier van leven veranderen? Volgens mij wel.

Iedereen heeft vandaag de dag wel een mening over een welbepaald persoon of de ontwikkelingen en gebeurtenissen die zich in de wereld stellen. We zouden in een utopie leven mocht iedereen dezelfde mening delen, maar niets is minder waar. Onze samenleving wordt gekenmerkt door diversiteit. Uiteenlopende meningen, doelen en gedragingen zijn dan ook geen wonder. Er schuilt echter wel een groot gevaar in deze diversiteit en het niet begrijpen ervan. Verschillende meningen hebben is in essentie niets negatief, het vormt juist een waarborg voor de vooruitgang van onze samenleving. Een vrij publiek debat waarborgt de vrijheid, stelde J.S. Mill in "On Liberty" (1859). Hierbij moet wel een opmerking worden gemaakt, er zijn grenzen aan deze vrijheid. De kunst van een goed debat ligt bij het erkennen en eerbiedigen van de achterliggende waarden van elk individu. Eenmaal deze waarden aanzetten tot haat, geweld, discriminatie, etc. en een ander schade toebrengt is de mening verwerpelijk. Elk individu heeft het recht zijn eigen mening te verkondigen, maar niet elke mening is evenwaardig. Daarom is het voor iedereen aangeraden zijn mening zo goed mogelijk te onderbouwen en kritisch te staan tegenover hetgeen hij of zij verkondigt. Een noodzakelijke eerste stap in het vormen van

een eigen mening is het correct verzamelen van informatie. Eenmaal dit is gebeurd kan men zijn mening verder gaan onderbouwen met feiten en of filosofische en wetenschappelijke argumenten.

Onze samenleving is geëvolueerd tot één dat onvoldoende uitdagend is voor het individu. Hierin wordt reproductie geprezen boven een individuele prestatie en visie. Een gevaar dat ook terugkomt in ons inefficiënt bureaucratisch systeem. Men geeft individuen te weinig vrijheid en uitdaging zichzelf te ontwikkelen in een steeds complexer wordende globaliserende wereld. Een wereld waarbij het vormen van een kritisch onderbouwde mening juist belangrijker wordt, een mening die gekenmerkt wordt door openheid, vernieuwing en los van dwang. Bij de ontwikkeling van deze vaardigheden kan het onderwijs een belangrijke rol spelen, die ze momenteel onvoldoende vervult. Uiteindelijk zijn het wij die zich kritisch moeten opstellen tegenover alles rondom ons en hiermee de samenleving vooruit brengen. Maar kritisch denken moet voornamelijk een persoonlijke verrijking zijn.

Mathis Saeys
Bestuurslid

Vrije markt: een zegen of vloek voor de culturele industrieën?

Wie industrie zegt, denkt vaak aan fabrieken met vervuilende machines waar mechanisatie en automatisering heersen. Het is een verouderd beeld dat vandaag nog redelijk sterk aanwezig is bij heel wat mensen. In de 21ste eeuw ziet de industrie er echter helemaal anders uit. Er zijn heel wat nieuwe branches bijgekomen en voorlopig lijkt daar geen einde aan te komen. Eén welbepaalde branche neemt een steeds prominentere plaats in onze samenleving: de culturele industrieën.

De cultuurindustrie kunnen we eigenlijk niet als één industrie beschouwen. Het is een begrip uit de vorige eeuw waar cultuur voorbestemd was voor de elite. De elite had immers vrije tijd die gewone burgers niet of amper kenden. Uiteraard speelde het prijskaartje toen ook een rol. Gaandeweg kwam er in de 20ste eeuw meer welvaart en vrije tijd voor de gewone burger. Deze beschikte bovendien voortaan over hogere lonen en er ontstonden geleidelijk aan nieuwe industrieën. Zo werd cultuur enorm uitgebreid, wat zich vandaag vertaalt in heel wat raakvlakken met andere industrieën. Denk hierbij maar aan televisie, muziek, literatuur, theater, etc. Maar ook beeldende kunst, reclame, mode en zelfs softwareontwikkeling behoren tot het pakket. Verschillende werelden vloeien in deze industrie samen.

De hoofdrolspelers: de spelers van de vrije markt en de overheid

Het principe van de vrije markt heeft een aanzienlijke rol gespeeld in het ontstaan van deze culturele industrieën. Dit kunnen we aantonen door de innovatieprocessen en de creativiteit die heersen in het productieproces. Deze zijn onmisbaar omdat dit de grondstoffen vormen van deze industrieën. Zonder innovatie en creativiteit kan er immers geen meerwaarde toegevoegd worden aan de waardeketen van deze industrieën. Om deze industrieën van deze grondstoffen te kunnen blijven voorzien zijn twee belangrijke voorwaarden

van essentieel belang: vrijheid en concurrentie. Als er geen rekening gehouden wordt met deze voorwaarden dan kunnen deze industrieën zich niet verder ontwikkelen. Maar er is nog een belangrijke speler in deze industrieën. De overheid is tot het besef gekomen dat ook zij hier een grote rol kunnen spelen.

Het eindproduct van deze industrieën vormt de voornaamste drijfveer om invloed uit te oefenen. Het eindproduct van deze waardeketen zijn namelijk symbolisch geladen betekenissen die verschillende boodschappen communiceren naar de consument. Aangezien de consument zelf ook waarde kan toevoegen door de keten uit te breiden, is er op die manier sprake van een economische en maatschappelijke meerwaarde die fysieke landsgrenzen kunnen overstijgen. Dit is de politieke kringen niet ontgaan. Twee werelden vloeien samen in deze industrieën en daar komt het begrip 'cultuurindustrieën' van. In beide wil de politiek zich mengen. Ten eerste de innovatieve wereld waarin creativiteit in alle vrijheid gebeurt voor het bedenken en creëren van de producten. De politiek kan zich hierin mengen door subsidies uit te reiken aan producten die hen interessant lijken. Ten tweede de businesswereld, waarin deze producten door middel van vraag en aanbod op de consumenten losgelaten worden. Sommige producten zijn zodanig 'nieuw' dat er nieuwe regels nodig zijn die de politiek eerst dient goed te

keuren. We denken hierbij bijvoorbeeld aan de liberalisering van de Vlaamse televisiemarkt: de komst van VTM, de eerste commerciële televisiezender van Vlaanderen.

De gevolgen van de vrije markt

We nemen VTM als case, om zo de televisiebranche van de culturele industrieën toe te lichten. De komst van VTM is er -zoals iedereen weet- gekomen dankzij het vrijemarktprincipe die in de jaren 1980 werd toegepast in Vlaanderen. De toenmalige BRT had nu rechtstreekse concurrentie en zij zagen hun marktaandeel aanzienlijk kelderen. De ene televisiester na de andere werd door VTM opgekocht waardoor de talenten verspreid werden. Beide zenders creëren ook hun eigen televisiesterren dankzij nieuwe televisieprogramma's. De groei van VTM zorgde ontegensprekelijk voor meer werkgelegenheid in enorm veel sectoren. De audiovisuele-, reclame- en nieuwssector kenden een enorme bloei. Maar ik kan alvast zeggen dat velen het andere deel vergeten van het liberale verhaal: de komst van VTM heeft de VRT eind jaren 1990 aanzet tot een reorganisatie. Het is resultaat hiervan is dat de VRT vandaag terug marktleider is en staat voor kwaliteit. Beide zenders houden elkaar scherp door te vernieuwen en te concurreren. Mensen die vandaag vertellen

dat de komst en het bestaan van VTM irrelevant is, weten niet echt waar ze over spreken. Een monopolie van de staat kan in geen enkele branche een gezonde situatie zijn.

De keerzijde van de medaille

Maar lang niet iedereen is te vinden voor de vrije markt en de liberalisering van de culturele industrieën. Het zou leiden naar commodificatie die sociale ongelijkheid alleen maar groter zou maken. Cultuurpessimisten uiten tevens hun kritiek op de standaardisering en teloorgang van de 'hogere/betere' cultuur. Zo zou de komst van de televisie de dood van de bioscoop betekenen. De bioscoop stond in de beginperiode voor culturele aangelegenheden waar documentaires en journaals vertoond werden. De bioscoop zelf werd als een bedreiging ervaren voor musea, kunstgalerijen en hoogstaande literatuur. Het komt erop neer dat er telkens vrees was dat mensen oppervlakkig en dom zouden worden, terwijl het denken en verspreiden van kennis juist hierdoor toenam voor alle lagen van de bevolking. Het commercialiseren van cultuur is in dat opzicht dan toch geen slechte ontwikkeling te noemen. Deze manier van denken kun je ook doortrekken naar VTM. Toen de VRT haar vernieuwingsoperatie begon, won ze het vertrouwen van de kijker terug en werd

VTM steeds meer bekritiseerd. De VRT maakte originele televisieformats en lanceerde ook hoogstaandere culturele programma's. VTM daarentegen zou sensationeel zijn en teveel buitenlandse televisieformats aankopen ten koste van de Vlaamse creativiteit. Op die manier ligt de nadruk in deze branche van de creatieve industrieën teveel op het economische belang.

Deze vorm van kritiek is terug te vinden in alle branches van de creatieve industrieën. Zo zouden muziek, literatuur, theater, mode, etc. te commercieel en onorigineel geworden zijn door de liberalisering en het vrijemarktprincipe. Het hoofddoel is voornamelijk winstbejag en dat is volgens cultuurpessimisten nefast voor de toekomst van de artistieke ontwikkeling. Er vallen miljoenen te verdienen in deze sectoren, die vandaag sneller groeien dan de klassieke industriële sectoren. Grote zakenlui investeren in succesformules die hun investeringen zoveel mogelijk maximaliseren. De overheid reikt bovendien vooral subsidies uit aan projecten die kunnen rekenen op een breed publiek. Als we opnieuw naar de televisiebranche kijken, dan zien we dat tussen 2009-2014 meer dan 14 miljoen euro overheidssteun toegekend werd aan fictieseries voor de Vlaamse tv-zenders. De creatieve industrieën worden bijgevolg beschuldigd van 'mainstream' te zijn, wat kwaliteitsvolle en minder populaire, alternatieve producten doet verdwijnen of in het ergste geval commercialiseert.

Ik wil hier vooral aan toevoegen dat populaire cultuur daarom niet per se in een negatief daglicht bekeken moet worden. Ik ben ervan overtuigd dat populaire en alternatieve culturen een evenwaardige plaats verdienen in onze samenleving. Om terug te komen op de televisiebranche: we zien dat VTM terug meer investeert in originele fictiereeksen. De zender kreeg voor deze creatieve input in 2012 lovende kritiek met fictiereeks 'Clan' die internationale prijserkenningen kreeg. De reeks sprak

eveneens een nieuw publiek aan die anders nooit naar VTM kijkt. Toch haalde het nooit de hoge kijkcijfers die de VRT scoort met de soap 'Thuis', en dit kan ik absoluut niet onder de categorieën 'kwaliteit' of 'prestigieus' plaatsen. Mochten series verkocht worden in supermarkten, dan werd 'Thuis' gegarandeerd verkocht in de Aldi. Ik wil hiermee aantonen dat beide generalistische televisiezenders variatie aanbieden in hun programmatie, en zo verschillende doelgroepen bereiken. Dit is net het positieve aspect van deze 'mainstream' televisiezenders, iets wat alternatieve zenders dan weer niet kunnen.

Conclusie

Vrije markt is ongetwijfeld een zegen voor de culturele industrieën. Het zorgt ervoor dat creativiteit hoogtij kan vieren door innovatie en concurrentie. Het levert een verscheidenheid aan producten op die verschillende soorten consumenten kan aanspreken. Er moet echter een kanttekening gemaakt worden. Culturele industrieën zijn een mix van politieke economie en cultuur. Deze twee werelden zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden en zouden elkaar in evenwicht moeten houden, wat momenteel (nog) niet aan de orde is. Dit is meteen een uitdaging die de komende jaren steeds meer op de voorgrond zal treden.

Prince Vandorpe
Secretaris

De toetreding van Turkije bij de EU: is dit een aantasting van onze liberale waarden?

Hoe staan de lidstaten tegen over de toetreding van Turkije?

Turkije bij de Europese Unie, het is een onderwerp dat wel vaker besproken wordt en vaak heel uitgesproken voor en tegenstanders met zich meebrengt. Turkije ging in 1963 een associatie-overeenkomst aan met de Europese Gemeenschap. In 1987 vroeg het voor het eerst Europees lidmaatschap aan. De toetreding van deze staat bij de EU wordt al vele jaren tegengehouden. De EU is er al vele jaren onderling over verdeeld of deze staat al dan niet bij de EU hoort te komen. Er zijn doorheen de jaren verschillende landen sterk tegen gekant geweest: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk en Cyprus. Vele van deze landen zijn hier echter gematigder in geworden. Zo heeft Griekenland haar veto tegen het toetreden van Turkije bij de EU ingetrokken in 1999. De tegenstand blijft echter wel bestaan.

Enkele van de voorstanders van Turkije als lidstaat van de EU zijn Groot-Brittannië, Spanje, de Baltische staten en Portugal. Deze landen zien zowel handels, economische als militaire voordelen in de toetreding tot Europa.

Ook zijn er meerdere landen die neutraal staan tegen over de toetreding van Turkije in de EU. Ze zijn er wel voor te vinden, maar alleen op voorwaarde dat Turkije voldoet aan

de toetredingscriteria, waaraan staten moeten voldoen voor dat ze toetreden tot de EU. Een voorbeeld hiervan is België. Zo vindt België dat de toelatingsvoorwaarden om lid te mogen worden op sommige vlakken moeten aangepast worden en dat Turkije dan hieraan moet voldoen.

Uit onderzoek gevoerd in 2010 in de EU, door middel van enquêtes en in opdracht van de EU, blijkt dat 47 procent van de inwoners van de Europese Unie te vinden zijn voor een toetreding van Turkije, indien het voldoet aan de voorwaarden opgesteld in de Kopenhagencriteria.

De kopenhagencriteria:

Om toe te kunnen treden tot de EU moeten er 6 criteria voldaan worden door de kandidaat-lidstaten. Deze voorwaarden golden zowel voor de Oost-Europese landen als voor Turkije.

De zes criteria voor een kandidaat lidstaat om toe te kunnen treden zijn:

- Het land moet over stabiele instellingen beschikken.
- Het moet de liberale en democratische principes respecteren die eigen zijn aan de Europese Unie.
- Het moet de internationale mensenrechten respecteren (bvb. recht op vrije meningsuiting).
- Het moet een functionerende markteconomie hebben, die bestand is tegen de concurrentie van de interne markt.
- Het moet de rechten, wetten en regels van de Europese Unie overnemen en toepassen in eigen land.
- Het moet een Europees land zijn.

De mening van de Turken

Lang was er in Turkije een groot verlangen om lid te worden van de EU. Dit verlangen is de laatste jaren echter sterk afgenomen. Zo blijkt uit een onderzoek dat nog slechts 38 procent van de Turken voorstander is van een lidmaatschap bij de EU. Dit is een groot verschil met enkele jaren ervoor.

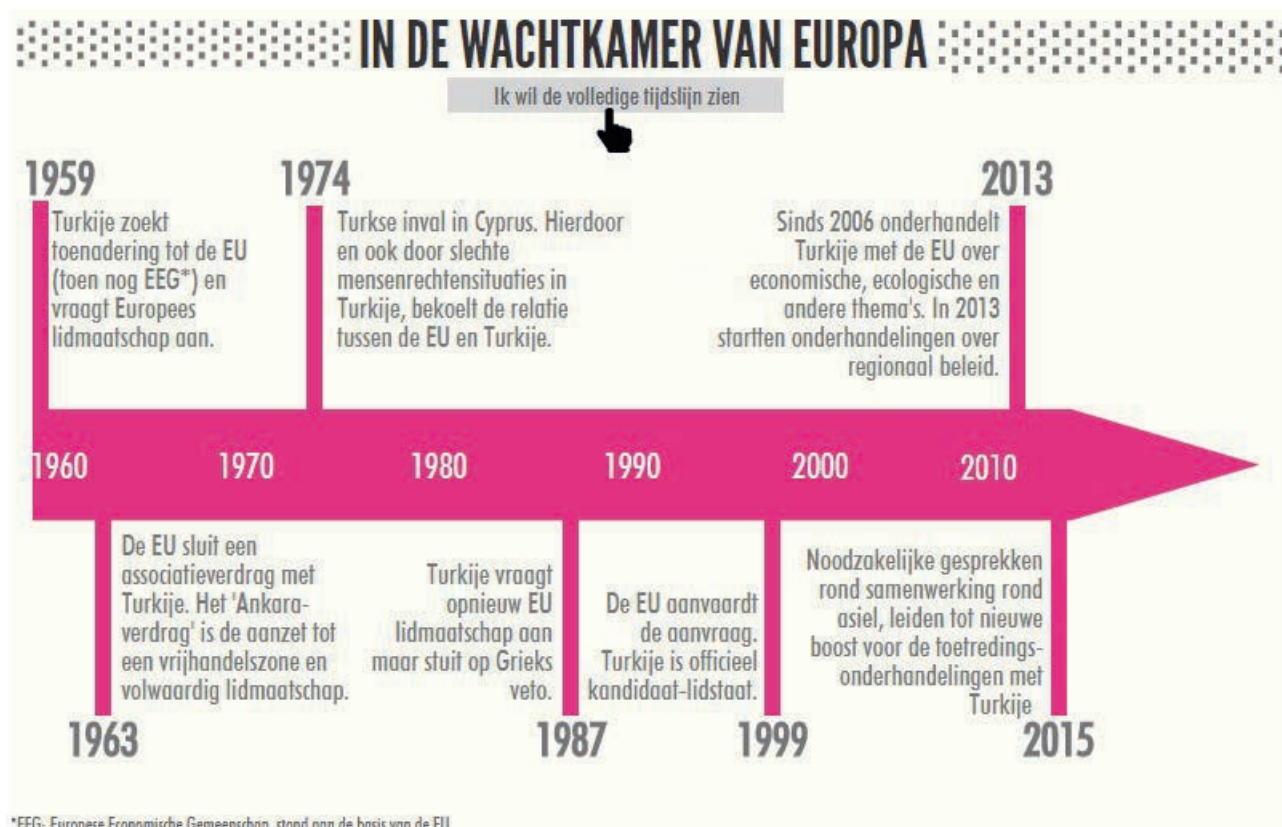
De drang om lid te worden van de EU is afgenomen om verschillende redenen. Zo zijn vele Turken het als maar blijven wachten op het lidmaatschap beu geworden. Al vele jaren hebben de Turken het gevoel dat ze sterke inspanningen hebben geleverd om aan de voorwaarde te voldoen, maar dat dit hun kans op toetreden niet vergroot. Zo werd, onder andere, in 2004 de doodstraf afgeschaft.

Ze worden ook afgeremd, omdat meerdere landen er uitgesproken tegenstander van zijn dat ze toetreden tot de EU.

De Turken merken dat ze ook zonder de Europese Unie grote economische groei kunnen doormaken. Ze hebben het gevoel dat het met de Europese Unie de laatste jaren heel wat minder goed gaat als gevolg

van de Economische Crisis. Zelf maken de Turken de laatste tien jaar grote economische groei mee. Wat ze echter niet in rekening nemen is dat dit voor een erg groot deel komt door het geprivilegieerd partnerschap dat ze hebben met de EU, waardoor ze een sterke economische groei kunnen doormaken. Dit geprivilegieerd partnerschap zorgt voor de mogelijkheid tot grotendeels vrije handel tussen Turkije en de EU.

De politieke situatie in Turkije is ook sterk veranderd de laatste jaren, vooral door het presidentschap van Erdogan. Hij versterkt het Turks nationalisme sterk, de invloed van de islam en streeft een koers na die de kracht van Turkije als land sterk benadrukt, maar minder oog heeft voor mensenrechten. Ditzelfde presidentschap zorgt voor grote problemen op het vlak van mensenrechten, waardoor de relaties met de Europese Unie erg verwaterd raakten. Dit veranderde toen de EU Turkije weer nodig had voor de vluchtelingenstroom van de laatste jaren. De voordelen van de toetreding van Turkije bij de EU

Er zijn vele argumenten die aangehaald worden voor de toetreding van Turkije in Europa. Hiervan zijn er enkele die ik zelf ook voordelig vind.

- Op economisch vlak zou een Turkse toetreding zeer positieve gevolgen hebben voor de EU, omwille van de grote afzetmarkt en de groeimogelijkheden van de Turkse economie zelf. Vooral de bedrijfswereld ziet een Turkse toetreding wel zitten, aangezien dit een uitbreiding met 73 miljoen Europese burgers, en dus evenveel nieuwe potentiële consumenten, betekent. Ik geloof dat de mogelijkheden die deze versterking van de vrijmarkt met zich meebrengt enorm groot zijn. Dit geeft zowel voordeel aan de economieën van de EU-landen als aan die van Turkije.

- Het blijven weigeren van toetreding zou na alle inspanningen die Turkije al heeft geleverd een negatief effect kunnen hebben op Turkije en zou alle veranderingen van de laatste jaren op vlak van onderwijs, mensenrechten en rechtspraak wel eens teniet kunnen doen. Deze verbeteringen zorgen dat er al heel wat meer vrijheid en ruimte is voor liberale normen en waarden in Turkije. Door Turkije toch nog te weigeren zouden alle positieve veranderingen die er al wel zijn gekomen teniet worden gedaan.

De onderhandelingen over Turks lidmaatschap in een stroomversnelling

Toch is een toetreden van Turkije bij de EU momenteel geen optie, zonder de normen en waarden waarvoor we staan te verliezen. Erdogan is niet zoveel anders dan heersers als Putin. Momenteel geraken de onderhandelingen met Turkije weer in een stroomversnelling. Dit is echter om de verkeerde redenen. De onderhandelingen met Turkije waren verschillende jaren vast komen te zitten. Dit gebeurde meer en meer sinds de aantreding van de huidige president Erdogan. Dat de onderhandelingen nu weer in een stroomversnelling geraakt, is niet omdat Turkije plots weer een meer Europese

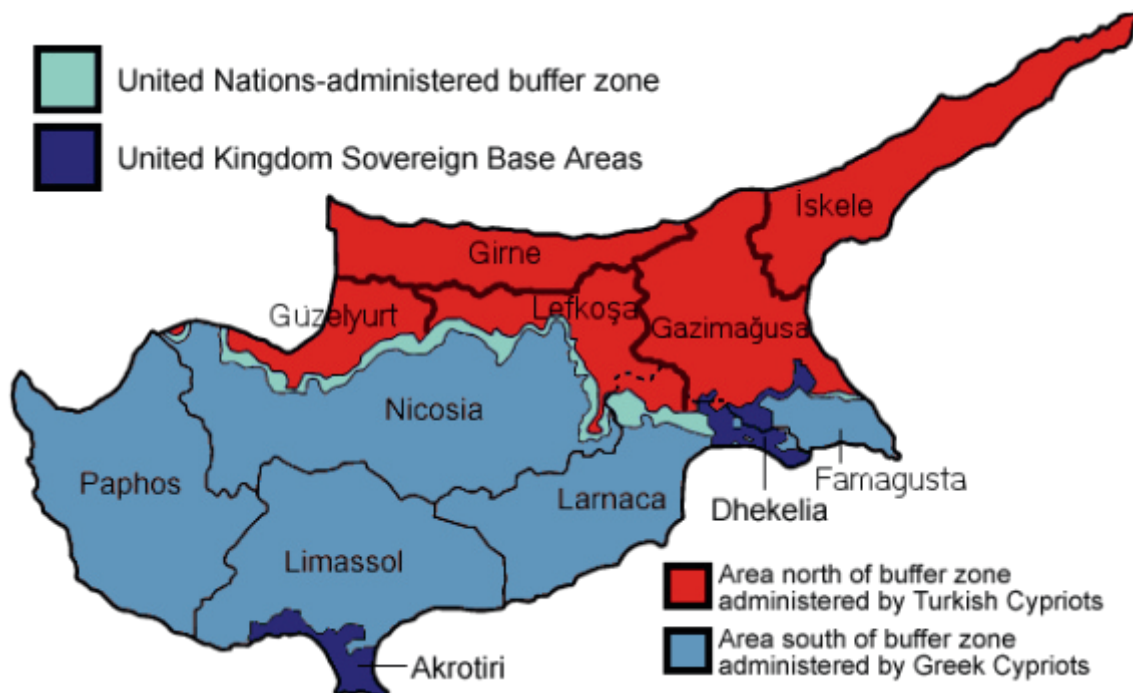
koers volgt, maar omdat de EU Turkije nodig heeft om de vluchtelingenstroom aan te pakken. Dit gebeurt echter onder de voorwaarden van Turkije, en niet die van de EU.

President Erdogan en zijn AKP-partij

In 1994 werd Erdogan burgemeester van Istanboel. In 1998 werd hij uit zijn functie ontheven en tot tien maanden gevangenisstraf veroordeeld vanwege "het citeren van een religieus gedicht". Dit gebeurde omdat er in Turkije sterk werd gelet op het behouden van een seculiere staat. In 2001 stichtte hij zijn Islamitische AKP –partij. Deze heeft een sterke verbintenis met verschillende groeperingen, zoals het Moslimbroederschap dat in verschillende landen als een terroristische organisatie worden beschouwd. Zelf heeft Erdogan met zijn partij, sinds ze aan de macht zijn gekomen, het sterk seculiere Turkije veranderd: staat en religie zijn sindsdien niet meer gescheiden. Dit gaat volledig in tegen mijn visie op vrijheid van het individu, wanneer de staat een bepaalde religie sterk prefereert en dit ook in haar beleid doorvoert.

Cyprus wordt bezet door Turkije

Turkije kan nooit lid worden van de EU zolang ze het noorden van Cyprus blijft bezetten. Het is internationaal niet zo gekend, maar het noorden van het eiland (40% van het eiland) wordt al zo een 40 jaar lang bezet. Het eiland wordt in twee gedeeld door een scheiding van prikkeldraad, muren, mijnvelden en gewapende militairen. Cyprus is al sinds de jaren 60 een onafhankelijke staat, maar sinds 1974 bezet Turkije het noorden van het eiland. Dit doen ze zogenaamd om de 100 000 Cypriotische Turken en 80 000 Turkse inwijkelingen te beschermen. Hiervoor is er permanent een troepenmacht van 30 000 Turkse soldaten aanwezig op het eiland. Dit doet mij persoonlijk erg sterk denken aan de bezetting van de Krim door Rusland, die

door heel de wereld zo sterk veroordeeld werd.

Dit gaat volledig in tegen de normen en waarden waar de EU voor staat. Als we Turkije bij de EU laten komen, terwijl ze deze actie nog in stand houden, kunnen we net zo goed een brief naar Poetin richten om onze steun te betuigen in het bezetten van de Baltische Staten.

Vrijheid van meningsuiting

Kritische journalisten belanden in de gevangenis, mensen worden aangegeven voor het kwaad spreken over de regering of het beledigen van de president, oppositiekranten worden overgenomen. Dit zijn maar enkele voorbeelden van hoe het in Turkije van kwaad naar erger gaat. Vrijheid van meningsuiting wordt in Turkije erg beperkt sinds het aantreden van Erdogan en zijn partij. Als EU kunnen we een land dat deze democratische principes niet nastreeft onmogelijk tegemoet komen. Recht op vrije meningsuiting is een basisrecht van de mens en de hoeksteen van de democratie en een liberale samenleving. Een recenter voorbeeld van het autoritaire regime van Erdogan? Het opdoeken en overnemen van de krant Today's Zaman, die sinds de

overname nog enkel partijpropaganda publiceert.

Twitter, Youtube en de scheiding der machten

De Turkse regering heeft in 2014 Twitter en Youtube enkele dagen voor de lokale verkiezingen geblokkeerd. Dit is niet enkel het basisrecht van vrije meningsuiting volledig schenden, het is ook de verkiezingen beïnvloeden. Deze beslissing werd door het Turks hooggerechtshof nietig verklaard en als een schending van de mensenrechten bestempeld. Dit heeft het autoritaire regime niet doen terugkomen op hun beslissing en ze bleven de beslissing in stand houden. Dit toont aan dat er in Turkije geen controle meer van de rechterlijke macht op de uitvoerende is. Hierdoor kunnen we concluderen dat er geen democratie meer aanwezig is in dit land.

Recht op protesteren

In 2013 en 2014 braken er landelijke protesten uit, omdat een groot deel van de liberaal en democratisch gezinde Turken hun ongenoegen wouden uiten tegen het dictatoriale regime van president Erdogan.

Deze protesten zijn totaal ontaard. Ik dacht dat de Arabische Lente ook was overgeslagen naar Turkije. Dit was echter niet het geval, want de ordediensten en de aanhangers van Erdogan sloegen het protest dodelijk de grond in. Het resultaat was: 22 burgers die opkwamen voor hun mening werden gedood. Dit is geen democratie, dit is een dictatuur.

De EU schrapte onmiddellijk de gesprekken over de toetreding van Turkije bij de EU. Dit was echter van korte duur, want al snel was er opnieuw bereidheid om weer samen te werken met Turkije, om de vluchtelingenstroom naar Europa in te perken.

Mijn idee?

Turkije mag onder geen voorwaarde worden toegelaten worden tot de EU. Momenteel bedient de EU Turkije op wenken, omdat we zo de vluchtelingenstroom denken in te perken. We gaven al vele jaren miljarden aan Turkije, als ondersteuning om aan de criteria te voldoen om lid te worden. Dit geld wordt niet gebruikt voor humanitaire redenen of voor het verbeteren van de omstandigheden voor vluchtelingen. Dit zien we al jaren.

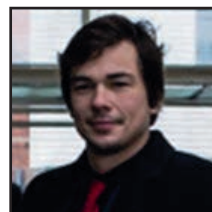
In 2015 gaven we meer dan drie miljard aan Turkije als steun voor de vluchtelingen. Enkele weken later konden we in de net door de regering overgenomen krant Today's Zaman lezen dat de regering 3 miljard gaat investeren in een kolossaal bouwproject. Een week na deze aankondiging vraagt de premier van Turkije opnieuw drie miljard steun voor de vluchtelingen. De EU leiders moeten begrijpen waar hun geld naartoe gaat.

We moeten stoppen met een dictatoriaal regime te steunen dat hoe langer hoe meer de democratische waarden weet te vernielen. Van een seculier, democratisch Turkije is al jaren geen sprake meer. Dit land heeft weinig tot geen aandacht voor

vrouwenrechten, minderheden (koerden), ontkent nog steeds de Armeense genocide en heeft het ene na het andere corruptie schandaal in de kring rond Erdogan. Ik zeg nee, hier moeten we de lijn trekken. Als we verder dit regime in Turkije blijven steunen verliezen we alles waar we voor staan en kunnen we onze eigen liberale waarden net zo goed begraven.

Het is zover gekomen dat Erdogan de Duitse ambassadeur enkele weken geleden op het matje geroepen heeft, omdat een regionale zender in Duitsland, een humoristisch nummer had gebracht over het feit dat zijn regime corrupt, ondemocratisch en dictatoriaal is. Dat zoiets gebeurt, bewijst dat Erdogan er zelfs niet meer voor terugschrikt om zijn dogma's aan Europa op te leggen.

Daarom zeg ik neen tegen Turkije als EU-lidstaat. Turkije heeft net zo weinig oog voor mensenrechten en democratie als landen als Rusland en China. Investeer al die miljarden in een Europese aanpak van de vluchtelingenstroom. Als we geld investeren in vluchtelingen in Turkije, dan moet dit door ons volledig gecontroleerd worden. Geen enkele euro mag verdwijnen in de zakken van corrupte aanhangers van Erdogan.

Armel De Schreyer
Aspirant-Bestuurslid

Dieter Goovaerts

Voorzitterskandidaat 2016-2017

I Will Make LVSV Great Again

Loonkloof tussen man en vrouw: de schuld van Gender?

Het ABVV organiseerde op 13 maart opnieuw een Equal pay day, aan de Beurs in Brussel. Er bestaat een loonkloof tussen mannen en vrouwen, de schuld wordt vaak gelegd bij genderverschillen, maar is gender wel de allesverklarende oorzaak? Zijn er geen andere, onderliggende factoren, die een veel grotere rol spelen?

Het ABVV verklaart dat er nog steeds een loonkloof bestaat in België, tussen mannen en vrouwen. Dit jaar zou het verschil rond de 20% liggen, vrouwen zouden gemiddeld dus 1/5de minder verdienen per maand dan mannen. Op 13 maart vroeg men hiervoor aandacht. Inga Verhaert, van de organisatie 'Socialistische Vrouwen', verklaarde dat dit al een verbetering is, een goede tien jaar geleden was het verschil nog 28%. Volgens Miranda Ulens, van de Socialistische Vakbond ABVV, kiezen vrouwen daar niet voor, maar komen ze vanzelf in die positie terecht. Vaak werken vrouwen in lager betaalde sectoren, vooral door hun maatschappelijke rol. Omdat vrouwen bvb. vaak de zorgtaak op zich nemen, gaan ze over het algemeen minder lang of deeltijds werken. Deze 'zachtere' sectoren bieden vaak ook geen voltijdse banen aan, bijvoorbeeld in de zorg- en poetssector. Maar de vraag is: bestaat er zoiets als loonongelijkheid, louter gebaseerd op gender?

Er moet worden vermeld dat de hoeveelheid beschikbare data voor mannen en vrouwen ongeveer gelijk is. Desondanks bestaat er toch een verschil in resultaten over de jaren (en decennia) heen, maar ook tussen landen en zelfs binnen landen kan er een verschil bestaan in loonongelijkheid. In heel wat landen zijn de verschillen al bijgesteld, maar in sommige speelt gender toch nog een grote rol (Plantenga & Remery, 2006).

Die ongelijkheid kan ontstaan door persoonlijke karaktertrekken. Zo kan de één beter onderhandelen, terwijl de ander

misschien meer talent om snel een beslissing te nemen, in het belang van zijn/haar bedrijf. Er moet ook rekening worden gehouden met de opleiding, de ervaring en het voorkomen van een persoon (Carlson & Mcenrue, 1985; Plantenga & Remery, 2006). Dit kan ervoor zorgen dat iemand wel of niet een promotie krijgt, wat dan weer zorgt voor een loonsstijging. (Arulampalam, Booth, & Bryan, 2006). Volgens de data van Booth Francesconi en Frank (2005) worden vrouwen minder snel gepromoveerd dan mannen. Als die theorie klopt, dan valt de grotere loonongelijkheid aan de top wellicht te verklaren doordat mannen frequenter worden gepromoveerd dan vrouwen.

Volgens Carlson en McEnrue (1985) vallen deze persoonlijke karaktertrekken onder de niet-discriminerende oorzaak. Een andere oorzaak is segregatie, die in vijf vormen voorkomt: beroepsmatige segregatie, industriële segregatie, gendersegregatie, verticale en horizontale segregatie. Occupational segregation of beroepsmatige segregatie betekent dat mannen en vrouwen worden ondergebracht in verschillende rollen en taken binnen hun beroep. Zo ontstaan er afzonderlijke arbeidskrachten. Dit kan ervoor zorgen dat er (quasi) geen interferentie plaatsvindt tussen mannen en vrouwen qua arbeidsopdracht, waardoor er niet echt effectieve concurrentie kan ontstaan tussen de twee geslachten (Marshall, 1998). Industriële segregatie betekent dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de industrieën waar een man en een vrouw in worden tewerk gesteld. Zo beweren

Carlson en McEnrue (1985) ook dat vrouwen over het algemeen in lager betaalde sectoren werken. Gendersegregatie kan ervoor zorgen dat persoonlijke kenmerken een rol gaan spelen: de mogelijkheid tot opvang voor kinderen en de mogelijkheid tot (Anderson, Forth, Metcalf, & Kirby, 2016). Verticale segregatie betekent dat vrouwen een beroep hebben met een hoge status of een leidinggevende functie bekleden, wat zich uitdrukt in gendergelijkheid. Daartegenover staat horizontale segregatie, waarin het geloof centraal staat dat mannen en vrouwen andere karaktertrekken en mogelijkheden hebben (Triventi, 2013).

Een derde oorzaak, volgens Carlson en McEnrue (1985), bestaat daadwerkelijk uit discriminatie op basis van geslacht. Zo zouden er twee soorten bestaan: 'toegangsdiscriminatie', waarin de werkgever kan weigeren een vrouw aan te nemen of te promoveren, en 'behandelingsdiscriminatie', waarbij het werk van een vrouw wordt ondergewaardeerd, in vergelijking met het werk van een man.

Een vierde oorzaak kan deeltijds werken zijn. Dit zijn heel vaak minder goed betaalde jobs. Zo wordt er gesproken over de vaststelling dat vrouwen vaker parttime werken dan mannen (Anderson et al., 2016).

Een reden voor vrouwen om parttime te werken is natuurlijk omdat zij, in een gezinssituatie, nog vaak de zorgtaak voor de kinderen grotendeels op zich nemen. Zo werd vastgesteld dat er een loonongelijkheid bestaat tussen mannenlijke en vrouwelijke managers met kinderen (Geiler & Renneboog, 2015). Dit geldt niet voor alle beroepssectoren in de westerse wereld. Kijken we bijvoorbeeld naar advocaten/juristen in de Verenigde Staten, dan zien we dat er geen significante loonsverschillen zijn tussen vrouwen met en zonder kinderen. Beide groepen verdienen wel minder dan mannelijke advocaten (Wood, Corcoran, & Courant, 1993).

Robert G. Wood (Wood et al., 1993) voerde uitgebreid onderzoek naar de statistieken wat betreft loonongelijkheid onder advocaten/juristen in de Verenigde Staten. Hij kwam tot de conclusie dat de pay gap veel kleiner is dan ze lijkt: 41% wordt veroorzaakt door het element van kinderopvang (vooral bij vrouwen die parttime of minder werken dan hun mannelijke collega's), 11% door een frequente verandering van job, 3% door het gebrek aan ervaring. Toch blijkt dat hoogopgeleide vrouwen vaak werknemers zijn die een lager aantal uren presteren (Triventi, 2013). Vrouwen zouden vaker van job veranderen doordat ze minder kansen krijgen op promotie (Wood et al., 1993).

Volgens onderzoekster Elaine Sorensen (1990) kunnen we met de karaktertrekken van een mens - de tijdsbesteding van man of vrouw, het opleidingsniveau, potentiële werkervaring, getrouwd of niet getrouwd – al een derde van de loonongelijkheid verklaren. Met echte werkervaring, werktijd, regionale karaktertrekken en gender-kenmerkende jobs, zouden we nog eens ruim een kwart (27%) van de wage gap kunnen verklaren.

Tussen 1960 en 1990 is het ruwe loonverschil wereldwijd gezakt van 65 naar 30%. Elk jaar zou de loondiscriminatie zakken met 0,17%. Dit leidt tot een langzame evolutie richting gelijkstelling van de lonen tussen de twee geslachten. (Weichselbaumer & Winter-Ebmer, 2005)

Mijn Liberale waarden

Na een opsomming van de objectieve oorzaken, stel ik mij vragen bij de uitspraak van mevrouw Ulens. Vrouwen kiezen er niet voor, maar worden naar lager betaalde jobs geleid. Het is inderdaad correct dat vrouwen, vaker dan mannen, in lager betaalde sectoren werken, waar het loon ook lager ligt dan bijvoorbeeld dat van een CEO. Het contrast is in dit voorbeeld vrij groot, maar geeft wel de essentie weer. Je kiest er zelf voor om voor een bepaalde job wel en voor een andere niet te solliciteren. Het is je

eigen beslissing om je bij te scholen. Het is een keuze die je niet mag veralgemenen naar 'de maatschappij'. Het komt neer op je eigen beslissing, of je wel of niet de motivatie ervoor kan vinden. Door genderbepaalde elementen is het inderdaad zo dat vrouwen vaker parttime gaan werken, maar dit mag niet worden veralgemeend naar elke vrouw. Er bestaat natuurlijk een bepaalde tendens, maar er zijn genoeg tegenvoorbeelden.

Uiteraard bestaan er uitzonderingen op elke regel, maar die bevestigen net dat er nog zoiets als vrije keuze bestaat. Dat er een loonongelijkheid is, staat vast, maar de veronderstelling dat vrouwen geen keuze zouden hebben, maar vanzelf naar een lager betaalde sector worden geleid waar ook vaker parttime of onregelmatig wordt gewerkt, durf ik in vraag te stellen. Wanneer je als vrouw een parttime job hebt en de motivatie er echt is, wie of wat houdt je dan tegen om bvb. in bijberoep één van je talenten om te zetten in een betaalde job? De motivatie moet natuurlijk vanuit jezelf komen. Door feministen wordt steeds de eigen, onafhankelijke wil van een sterke vrouw benadrukt, maar wanneer het om haar positie op de arbeidsmarkt gaat, zou die eigen wil plots volledig zijn verdwenen, volgens sommige feministes.

Kirsten Devlieger
Aspirant-Bestuurslid

Anderson, T., Forth, J., Metcalf, H., & Kirby, S. (2001). The Gender Pay Gap Final Report to the DfEE.

Arulampalam, W., Booth, a L., & Bryan, M. L. (2007). Is There a Glass Ceiling over Europe? Exploring the Gender Pay Gap across the Wages Distribution. *Industrial and Labor Relations Review*, 60(2), 163–185.
<http://doi.org/http://econrsss.anu.edu.au/pdf/DP510.pdf>

Carlson, B. M., & Mcenrue, M. P. (1985). Eliminating the Gender-Based Earning Gap: Two Alternatives. *Business Horizons*, (August 1983).

Geiler, P., & Renneboog, L. (2015). Are female top managers really paid less? *Journal of Corporate Finance*, 35, 345–369. <http://doi.org/10.1016/j.jcorpfin.2015.08.010>

Plantenga, J., & Remery, C. (2006). The gender pay gap. Origins and policy responses. A comparative review of thirty European countries.

Sorensen, E. (1990). Board of Regents of the University of Wisconsin System The Crowding Hypothesis and Comparable Worth. *Journal of Human Resources*, 25(1), 55–89.

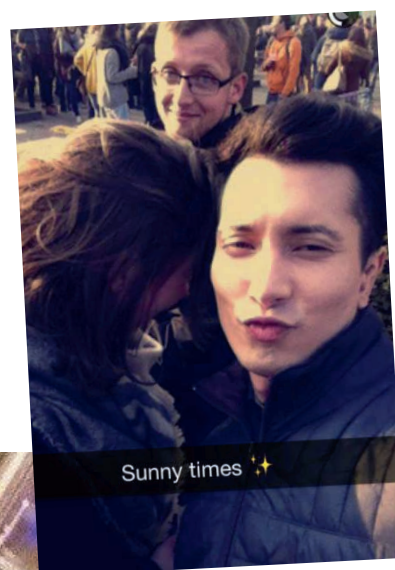
Triventi, M. (2013). The gender wage gap and its institutional context: a comparative analysis of European graduates. *Work, Employment & Society*, 27(4), 1–18.
<http://doi.org/10.1177/0950017012460322>

Weichselbaumer, D., & Winter-Ebmer, R. (2005). A Meta-Analysis of the International Gender Wage Gap. *Journal of Economic Surveys*, 19(3), 479–511.
<http://doi.org/10.1111/j.0950-0804.2005.00256.x>

Wood, R. G., Corcoran, M. E., & Courant, P. N. (1993). *Carrierepad.pdf*. *Journal of Labor Economics*, 11(3), 417–440.

Marshall, G. (1998). occupational segregation, Dictionary definition of occupational segregation | Encyclopedia.com: FREE online dictionary. Retrieved from <http://www.encyclopedia.com/doc/1O88-occupationalsegregation.html>

LVSV in beeld

Doping, before the crisis...

Over de zoektocht naar een oplossing voor het dopingprobleem

Och, wat gaat een jaar snel voorbij! Een jaartje ouder, een jaartje wijzer en opnieuw een opportuniteit om mijn hartje te luchten. Wie een voorgaande editie van blauwzuur heeft gelezen, zal weten dat ik mijn liberale waarden graag toepas op datgene dat mij nauw aan het hart ligt: de sport. Vermits het mijn laatste semester is aan de VUB en ook de laatste maanden bij LVSV, wil ik me wat amuseren en zal ik het gekozen thema dan maar wat luchtiger aanpakken.

Serius opnieuw doping?

Een oprechte vraag: wanneer was het de laatste keer dat u de sportkrant opensloeg en geen berichtgeving over doping te zien kreeg. Ik veronderstel dat je lang hebt moeten nadenken. Dit is logisch sinds doping altijd een 'hot topic' is geweest. Toch zijn de laatste decennia de incidenten frequenter, ernstiger en hebben ze een directe impact op het algemeen sportwelzijn in de wereld. Dit resulteert natuurlijk in grote frustraties bij vele sporters, supporters en andere sympathisanten. De doorslag om hierover een artikel te schrijven is er gekomen na de bekendmaking van dopinggebruik door de koningin van het tennis: Maria Sharapova. Laten we zeggen

dat het één van de spreekwoordelijke druppels was die de gigantische emmer van dopingverhalen deed overlopen. Niemand had voorzien dat het uithangbord van de WTA, Nike en Porsche uit de bocht zou gaan. Ze is natuurlijk geen geïsoleerd geval sinds een resem Russische sporters voor dezelfde redenen de voorbije maanden tegen de lamp liepen. Ook in België zijn we recent beroemd geworden in de wereld met een dopinggeval. Dit keer met mechanische doping (de nieuwste vorm van fraude). We herinneren ons allemaal Femke Van den Driessche, die een poging deed wereldkampioene veldrijden te worden met een elektrische motor in haar fiets.

Het is jammer dat de media het de laatste decennia doet lijken dat doping nooit zo erg is geweest als nu. We kunnen zeker stellen dat doping van alle tijden is. Ik geloof zelfs dat de oude Grieken één of andere toverdrank hadden die prestatiebevorderend was tijdens de eerste olympische spelen (of waren dat die dekselse Galliërs?). De vraag is nu of doping goed of slecht is en het concreet een probleem is voor de sport. Sport bestaat al duizenden jaren en zelfs al spelen enkele mensen het spel niet altijd eerlijk, competitie zal altijd blijven bestaan. Ik ben van mening dat er pas een probleem is, als er geen oplossing meer bestaat. Ik veronderstel dat de bobo's van de verschillende grote organisaties (WADA, IAAF,...) nog steeds proper aan het discussiëren zijn over hoe ze 'het probleem' moeten oplossen. Maar ongetwijfeld zullen

ze opnieuw afkomen met enkele halfslachtige oplossingen die tot weinig resultaat zullen leiden.

Zoektocht naar de oplossing

Ik kan eerlijk toegeven dat ik omtrent doping een ongezouten mening heb en dat het duidelijk is dat ik veel commentaar heb op de manier waarop de overheidsinstanties van de sport het probleem aanpakken. De oplossingen halfslachtig noemen is misschien wat te drastisch, maar het moet gezegd worden: zolang het probleem niet weg is, kunnen we het geen volwaardige oplossing noemen. Strengere controles, lijsten van verboden producten, gesofisticeerde opsporingstechnieken, dopingpaspoorten.. Het zijn allemaal maar kleine stapjes naar dé oplossing. “Als je er dan zoveel commentaar op hebt, waarom doe je het dan niet zelf?” Welnu, waarom ook niet! Ik las vorige week in de Guardian dat Roger Federer (de koning van de tennis nota bene) graag wil dat de officiële tennisinstanties hard optreden tegen de dopingzondaars. Als 's werelds beste tennisser aller tijden daarnaast ook meldt dat er veel meer moet gedaan worden om een crisis te vermijden, wil ik daar graag op inspelen.

Om een crisis te vermijden hebben we concrete no-nonsens maatregelen nodig. No-nonsense betekent soms zeer extreem, zelfs radicaal en utopisch, maar dat vormt geen probleem. Soms moet men de uitersten opzoeken om te weten dat de oplossing ergens in het midden ligt. Met een oplossing afkomen is één ding. Kijken of de oplossing zou werken is een ander paar mouwen. Zo kwam ik in mijn brainstormsessies telkens op een dood punt: gaat de oplossing wel werken? Omdat ik beperkte kennis heb in het vakgebied, ben ik dan maar advies gaan vragen bij de man/vrouw op de straat. Met enkele alternatieve opties voor het dopingprobleem op zak, zocht ik hulp.

Eureka!

Het zoeken naar een plaats waar ik mijn ongezouten mening kon delen, was vrij moeilijk. De enkele mensen op straat, die mij hun tijd gunden om een kort gesprek te voeren, wil ik graag bedanken, maar concrete antwoorden vond ik bij hen niet. Uiteindelijk was er toch één plaats waar je met een ongezouten mening zeker terecht kan en dat is nergens anders dan op café. Met een gevuld wielervoorjaar en de komende play-offs in het voetbal zitten de cafés dezer dagen toch meestal gevuld met supporters van verschillende sporten. Het is niet dat ik als student een reden nodig had om uit te gaan, maar het is toch een kwestie van het nuttige aan het aangename te koppelen. Na interessante discussies zijn mijn nieuwe vrienden en ikzelf tot enkele creatieve oplossingen gekomen en deze wil ik dan maar al te graag delen (tezamen met enkele toepasselijke quotes).

Oplossing 1: Afschaffen professionele organisatie

“Heb ik altijd thuis geleerd: als de kindjes niet braafjes kunnen samenspelen, wordt hun speelgoed ook afgenomen”

We starten direct met een zeer fel besproken oplossing. Eentje die ik niet had verwacht bij doorwinterde supporters. Deze mensen zijn verliefd op hun sport en zouden een ongeluk doen als hun sport zou verdwijnen. Hun redenering is echter wel logisch. Een probleem moet je immers aanpakken bij de oorzaak en mogelijk is de invoering van het professioneel organiseren van sport een reden waarom atleten naar alternatieve middelen grijpen. Neem het wielrennen als voorbeeld. Het is een sport die altijd gelinkt is met uithouding, kracht en snelheid. Renners moeten telkens tot het uiterste gaan om de overwinning in de wacht te slepen. Een Tour de France win je niet zomaar, vraag het maar aan Lance Armstrong. Die had een goed georganiseerd dopingsysteem nodig om 7 maal de

wielerronde te winnen. En waarom zou hij het niet doen? Het prijzengeld en de roem die men ontvangt na de overwinningen zijn immens. Dus zoals de quote van hierboven suggereert: als de sporters niet eerlijk kunnen strijden om de overwinning, dan maar geen overwinning organiseren om voor te strijden. Als renners willen koersen, moeten ze dat kunnen voor het plezier en niet voor het prijzengeld. Natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan. Dit vooral omdat de sociale, culturele en economische belangen van een georganiseerd sport te groot zijn geworden.

Oplossing 2: De goede belonen

“Wie braaf is, krijgt lekkers, wie stout is de roe”

De zondaars kan je altijd bestraffen en er is geen reden om dit niet te doen. Bij sommige geloofsovertuigingen ben je er vanaf met een aantal weesgegroettes en een reeks Onze Vaders, maar in de sport is de standaard al gezet op een combinatie van geldboetes en schorsingsjaren. Hebben deze straffen wel een effect? De sporters die doping pakken, beseffen het risico en houden rekening met de gevolgen als ze gevat worden. Sporters maken zeer vaak een simpele kostenbatenanalyse. De boete of de straf die je moet uitzitten is vaak veel lager dan de winsten die je genereert door jarenlang verboden middelen te nemen. Het is zeer jammer dat sommigen er zo over denken want het is bekend dat het die enkelen zijn die het altijd verpesten voor de rest. De invoering van vergevorderde opsporingstechnieken, die onderzoek kunnen versnellen, en de komst van onder meer een biologisch bloedpaspoort zorgen ervoor dat de zondaars op een relatief effectieve manier kunnen opgespoord en gesanctioneerd worden. Dit zijn allemaal nuttige middelen, maar er zou toch op de een of andere manier voor gezorgd kunnen worden dat men meer proactief doping kan vermijden. Waarom de sporters niet belonen als ze ‘clean’ blijven?

“Een beloning per wedstrijd indien de sporter clean blijft? Jij zot! Wie gaat dat betalen?”

Voor deze oplossing is het realisme ver te zoeken. Waarom zou een sporter aangezet moeten worden om natuurlijk gedrag te vertonen? Volslagen nutteloos denk je, maar soms hebben mensen een duwtje in de rug nodig voor ze iets correct willen doen. Waarmee gaan we ze belonen? En hoeveel belonen we ze? Een snoepje van de sint elk jaar zal hoogstwaarschijnlijk niet voldoende zijn. Bijgevolg belanden we direct in de aard van een financiële compensatie, een bonus. Contracten staan dezer tijden toch gevuld met clausules voor positieve en negatieve prestaties, waarom niet één (of meerdere) toevoegen in verband met dopinggebruik. Dat deze bonus betaald wordt door de club, de sponsor of de federatie die de sporter vertegenwoordigt, klinkt vanzelfsprekend. Toch zijn er ook andere stakeholders die er belang bij hebben om deze bonus uit te keren. Een ploegmaat of een concurrent? Soms moet het initiatief komen van wie je minst verwacht. Of deze bonus effectief zal zijn hangt af van zijn grootte. De bonus moet opwegen tegen de mogelijke winsten die de

sporter kan hebben als hij/zij doping zou nemen. Deze bonus is moeilijk te bepalen en zal per sporter en per sport verschillend zijn.

Oplossing 3: Sensibiliseren

“Zoals op de sigarettenpakjes, het zou wat zijn!”

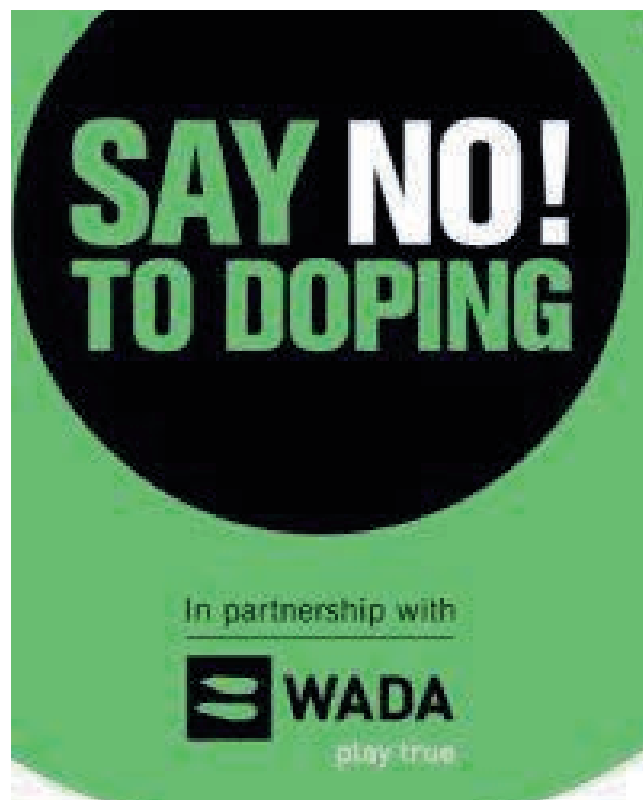
Het moet gezegd worden dat we soms gematigd zijn. Het besef dat doping er is en er altijd zal zijn is gegroeid. Daarnaast is de realisatie dat we enkel met incrementele stappen naar een aanvaard optimum kunnen gaan, meer en meer duidelijk. Een van die stappen is het informeren van het publiek. Meer specifiek het inlichten van de jonge generatie sporters die nu de neus aan het venster steken. Het is geweten dat topsporters (zeker “toptalenten”) van jongs af aan onder druk gezet worden door ploegen, clubs, de media of de maatschappij in het algemeen. Deze druk om te presteren zorgt ervoor dat een sporter sneller grijpt naar alternatieve middelen om goede resultaten te behalen. Vroeg of laat beseft een sporter meestal, ongeacht of hij betrapt is of niet, dat hij in de fout is gegaan. Dit gebeurt zowel op fysiek als mentaal vlak. De sporters informeren omtrent de gevaren van het nemen van verboden producten is dus een eerste stap. Campagnes bestaan al, maar het kan altijd beter, groter en frequenter. Doping bestrijden zoals je roken tegengaat is geen optie. Je kan moeilijk de dozen medicamenten gaan aanvullen met foto's van negatieve gevolgen van het gebruik ervan. Dit vooral omdat sommige medicamenten (correct) gebruikt worden in het bestrijden van ziektes. Wat wel kan worden gedaan, is het proactief informeren van alle stakeholders rond de sporter. Die laatste zou zo minder beïnvloed worden om zich te dopen. Als deze sporters daarnaast ook open staan voor de boodschap en indien zij enigszins afscheid kunnen nemen van hun soms ‘blinde ambitie’ voor succes, dan kunnen we ver komen. De oplossing ligt ook niet alleen bij de sporters zelf, sinds de producten vaak door externen geleverd worden. Dokters, apothekers en andere leveranciers van ‘wespen’ en ‘gesneden brood’, die hun beroepscode naast zich neerleggen, moeten ook aangepakt worden.

Zeg maar dat we het probleem moeten aanpakken bij de bron.

Oplossing 4: Nultolerantie en verbanning uit de sport

“Schorsen is maar een tijdelijke oplossing. De zondaars mogen niet terugkeren”

Als sensibiliseren niet lukt, dan maar volledig afschaffen. Duidelijkere woorden zijn er niet. Jammer genoeg is dat hetgeen waar elke anti-doping organisatie al jarenlang naar streeft. Deze oplossing is dus niet echt origineel. Wat mogelijk wel vernieuwend kan zijn, is het verbieden van betrapten om terug te keren naar de sport. Iemand verbieden te sporten zou een stap te ver zijn, maar het vergevingsgezind karakter van de schorsingen mag mogelijk ingeperkt worden. Dat een mens geen tweede kans krijgt, is een zware sanctie. Maar het is zoals het is: als je buiten de lijntjes kleurt, moet je de gevolgen ervan dragen. Zijn deze sporters misdadigers? Alleszins niet. Zoals voorheen gemeld, worden sporters vaak onder druk aangezet om de grenzen van de wetgeving af te tasten, om gaten in de regelgeving te vinden en, waar mogelijk, de regels wat om te buigen. In die context klinkt verbanning uit

de sport wat extreem. Het valt nog te bezien welke voordelen je creëert als je de zondaar uit de vergelijking neemt.

“Als ze met pensioen zijn en bekennen, sta je daar schoon met je levenslange schorsing!”

Nog enkele nuances moeten gemaakt worden hieromtrent. Ten eerste is een levenslange banning uit de sport op dit moment één van de mogelijke straffen die de gedopeerde kan krijgen (mits ernstige en/of herhaaldelijke feiten). De daad om doping te nemen is zelden een individuele daad. Een argument kan gemaakt worden om (mits bewezen) de betrokken partijen equivalent te straffen. Tot slot stoot deze oplossing op het probleem dat vele sporters pas na het beëindigen van hun carrière bekennen of betrap worden. Retroactieve straffen worden toegepast, maar een levenslange schorsing uit de sport is soms overbodig als men al op een (voor de sport) pensioenleeftijd is.

Oplossing 5: Volledige legalisatie

“Gelijke middelen en survival-of-the-fittest”

Of de vorige oplossingen realistisch klinken laten we even voor wat het is. Beperken, afschaffen of straffen zijn plausibele alternatieven. Laten we het toch eens hebben over een oplossing die hoogstwaarschijnlijk niet aanvaard zal worden in de samenleving en bijgevolg nooit realiseerbaar is in de praktijk. Desondanks kan het nooit kwaad om het te vermelden. Iedereen weet dat doping circuleert in het milieu en met technologisch vooruitgang weten we hoe, wat, wanneer en hoeveel een sporter kan nemen om bepaalde resultaten te halen. Waarom laten we ze dan maar niet doen? De oude Grieken lieten het ook toe. Het kan zeer zeker de ondergang van de sport betekenen maar als men toch “met gelijke wapens” wilt strijden, is dit een optie. Iedereen is vrij te gaan en staan waar hij wil en ook vrij te gebruiken wat hij wil. De hoeveelheid tijd, geld en moeite die we

zouden besparen aan anti-dopingmaatregelen is gigantisch. Hoewel het een mooi idee is, weet iedereen dat een volledige legalisering fout zou aflopen. Mensen zijn niet slim. Zoals sommige studenten hun grenzen niet kennen als ze zich lazarus zuipen op td's, zullen sporters hun grenzen ook niet kennen als ze doping nemen. De sterkste zal steeds triomferen, maar zonder grenzen kom je snel in een survival-of-the-fittest scenario. En dan is er nog het gevaar dat de sporter er het leven kan bij laten als hij overdrijft.

Inter utrumque tene

Het mag duidelijk zijn dat oplossingen zoeken voor het dopingprobleem niet eenvoudig is. Tot mijn grote spijt kon ik nooit echt uitweiden over de verschillende oplossingen. Toch ben ik er in geslaagd uit te lijnen waar de grenzen liggen van het oplossingsveld. Ongetwijfeld stormen we af op een crisis en het probleem zal niet opgelost raken in één nacht. Hoe gaan we dan verder? Zoals voorheen gezegd, zal de oplossing ergens in het midden liggen van alle uitersten. Verder kan opgemerkt worden dat een cumulatie van initiatieven het beste pad is. Wie weet zijn we dan toch iets met de halfslachtige oplossingen van de overheidsinstanties. Als er één ding is wat ik zal bijhouden van dit avontuur is dat bij de supporters en sympathisanten de extreme oplossingen niet onbespreekbaar zijn. Door de enorme vindingsrijkheid van dopingfabrikanten en de frauduleuze raad om de controles te omzeilen, zal doping moeilijk uit te roeien zijn. Alhoewel de toekomst er somber uit ziet, hoop ik binnenkort in een wereld te leven waarin de sport vrij is van dopingperikelen.

Ben Van Avermaet
Bestuurslid

Ongelijkheid, een negatief gevolg van globalisering?

Ongelijkheid en globalisering, termen of misschien beter gezegd obsessies die ons allen niet onbekend zijn. Een interessante lezing van Marc De Vos omtrent ongelijkheid, recentelijk georganiseerd door onze politiek secretaris, heeft mij aan het denken gezet.

Globalisering

‘Het wereldwijd worden, m.n. van de economie’ – Van Dale. Een beknopte definitie, van een meer complex fenomeen. Globalisering is niet enkel een ontwikkeling op economisch vlak maar evenzeer een evolutie in politiek, cultuur, ... Een proces dat vele gevolgen met zich meebrengt. Dergelijke gevolgen zijn onder andere een groeiende economie, een stijging van wereldwijde welvaart, echter ook ecologische achteruitgang. Een ander belangrijk gevolg is een versterking van de vrije markt, iedereen heeft met andere woorden de mogelijkheid te handelen waar, wanneer en met wie hij/zij wil. Dankzij globalisering wordt de toegang naar de rest van de wereld steeds eenvoudiger, dit betekent ook een grote stimulans voor een vrije markt en dus vrije handel.

Dit laatste punt vormt een belangrijke link met ongelijkheid. Antiglobalisten beweren dat door vrije handel de ongelijkheid in de wereld enkel groter wordt en beschouwen dit bijgevolg als iets slecht.

Ongelijkheid

De armen worden armer en de rijken worden rijker, de middenklasse verdwijnt, wereldwijde kloof tussen arm en rijk wordt alleen maar groter, rijkste 1% van de bevolking bezit meer dan de overige 99% samen, ... Conclusies die tegenwoordig zeer snel getrokken worden. Je zou ze bijna zomaar gaan geloven. Als we er van uit gaan dat deze uitspraken gemaakt zijn op basis van statistieken, mogen we dan zomaar de eenzijdige interpretatie van deze statistieken aannemen? Aan elk verhaal zijn twee kanten, ook in dit geval. Laten we de negatieve zijde links liggen en focussen op het positieve.

STEVE JOBS

11110100011 - 11111011011

Ongelijkheid kan ook als positief, iets goeds beschouwd worden. In dat geval kunnen we ongelijkheid bekijken vanuit een standpunt van verdienste. We moeten vertrekken vanuit het idee dat iedereen gelijke kansen toebedeeld krijgt in plaats van voor iedereen hetzelfde resultaat te wensen. Sommige mensen zullen deze kansen grijpen, anderen niet. Hetgeen deze mensen dan als resultaat verwerven is waar zij recht op hebben, wat zij verdienen.

“Rijken” worden maar al te vaak bestempeld als de boemannen die rijk worden op de rug van anderen, ten koste van de armen. Niets is echter minder waar, de rijkdom die zij opbouwden is enkel op basis van verdienste. Als we het voorbeeld van de Iphone beschouwen, zou men kunnen zeggen dat Apple ongelooflijk veel winst maakt op een product waarvan de kostprijs slechts een fractie is van de verkoopprijs. Het is echter Steve Jobs zijn verdienste die de enorme winsten van het bedrijf enigszins rechtvaardigt. Dankzij hem is de Mac I wat het vandaag is, een commercieel product. Een commercieel product dat evenzeer een enorme keten aan werkgelegenheid met zich meebrengt. Zonder Jobs werd de simpele monitor die de Mac aanvankelijk was, nu waarschijnlijk nog altijd gebruikt door enkele

computernerds in een garage. Hij zag de opportuniteit en greep ze.

“De natuur kent geen gelijkheid. Zij heeft haar vooruitgang alleen bewerkstelligd door toenemende ongelijkheid.” Gustave le Bon had wel een punt, nergens in de natuur is gelijkheid prominent aanwezig. Dit is niet alleen in de natuur zo, ook onze samenleving is gebaseerd op ongelijkheid. Elke cultuur is anders. Elk individu is verschillend, bezit verschillende talenten, verschillende zwakheden en heeft het recht verschillend te zijn. Waarom dan tegen onze natuur ingaan?

Sophie Lievens
Bestuurslid

Dit was LVSV-galabal 2015: elegant en amusant

Ieder jaar in november trappen de liberale Vlaamse studenten van afdeling Brussel de eindejaarsperiode af met hun jaarlijks galabal. Toch zag de toekomst van deze schitterende traditie er niet rooskleurig uit, en dit was niet te wijten aan terreurniveau 4 in die periode. Het galabal groeide afgelopen jaren uit als het zorgenkindje van de studentenvereniging: na prachtige, sensuele soirées ontwaken in financiële katers. De nieuwe generatie bij LVSV Brussel ging de uitdaging aan om van het galabal voortaan een succesverhaal te maken.

De voorbereidingen van het afgelopen gala zijn ruim een half jaar op voorhand begonnen: in mei 2015. Het is een maand waarin de zomer zich al van haar mooie kant laat zien en alle vogels sierlijk een ei leggen. Bij LVSV Brussel staat die maand echter voor de jaarlijkse 'Algemene Vergadering'. Het Galacomité werd toen door de voorzitter samengesteld bestaande uit Céline Verbelen, Renate Van Wesemael, Dieter Goovaerts en Prince Vandorpe. Zij waren de gastvrouwen- en heren die het galabal organiseerden met steun van het voltallige bestuur.

Besparingen en nieuwe investeringen

Ondanks de vroege voorbereidingen kwam de organisatie van het galabal traag op gang. Dit was te wijten aan het lage startkapitaal en de sluimerende ticketverkoop. Vooral de dinertickets bezorgde het Galacomité rusteloze nachten. De dinerprijzen waren namelijk zo aangepast dat elk ticket geld moest opleveren. Door de trage verkoop zat er helaas niks anders op dan stevig te snoeien in de uitgaven en het galabal op kleinere schaal te organiseren. De gigantische bussen die ooit dienden als privétaxi's voor de liberale student moesten eraan geloven en plaatsmaken voor kleinere luxetaxi's. De traditiegetrouwe galaposters die vroeger de VUB-esplanades sierden werden met spijt in het hart ook slachtoffer van de besparingen. Vandaag zijn er nog steeds oude galaposters te bewonderen op de esplanade van het memorabele LVSV galabal dat in het Gravenhof plaatsvond. De esplanade lijkt op die manier steeds meer op een openluchtmuseum van onze vereniging. Onderzoek toont aan dat de doorsnee VUB-

student geen belangstelling heeft voor een LVSV-galabal, maar dat vooral volk van de blauwe familie wordt aangesproken. Hierdoor werden de posterplannen definitief opgeborgen. Een ander gevolg van de besparingen is dat de vaste DJ en fotograaf moesten plaatsmaken voor nieuwkomers die in het kleinere financiële plaatje pasten. Toch nam het Galacomité ook initiatief om te investeren in nieuwigheden. De ingang van het bal werd bewaakt door security die een deurbeleid toepaste. Je had enkel toegang als je op voorhand jouw ticket betaalde en zo op de gastenlijst terecht kwam. Wie niet op de gastenlijst stond raakte m.a.w. niet binnen. Dit verhoogde de exclusiviteit en diende enerzijds om de ticketverkoop te stimuleren, anderzijds om de administratie vlotter te laten verlopen. Mensen die aan de deur geweigerd werden, zullen dit kleine detail niet zo snel vergeten. Een ander grote investering was de promotie via sociale media. Het is ongezien dat het Galacomité zo vaak communiceerde via de eventpagina en officiële facebookpagina van LVSV Brussel. Elk bericht kreeg een groter bereik wat de ticketverkoop langzaam maar zeker aanzwengelde. Het galabal belandde op die manier in het vaartwater van 'hype'. Het hoogtepunt werd bereikt toen de laatste tickets werden aangekondigd voor de soirée. De laatste 20 tickets waren op minder dan 24 uur uitverkocht: een ware stormloop. De maximumcapaciteit van 80 man was hiermee behaald en het was duidelijk dat de verwachtingen hoog waren geworden. Slaagt de nieuwe en onervaren generatie erin om een succesvol galabal te organiseren met winst?

De Nacht van de Vlaamse Liberale Studenten: het galabal

Vrijdag 27 november 2015. Terwijl de gasten rustig ontwaken en zich opmaken voor alweer een doodnormale routinedag, bezwijkt het bestuur bijna van de zenuwslopende stress. De joviale voorzitter verliest zijn portefeuille en de privétaxi's vrezen voor de avondspits van Brussel. Intussen krijgt de administratie last-minute calls te verwerken van mensen die doodgraag nog het galadiner willen bijwonen of massaal privétaxi's bestellen. Na heel wat puzzelwerk valt eindelijk de avond en is het Galacomité klaar om samen met het bestuur de gasten te verwelkomen. Geen lange wachtrijen, maar een vlotte service die de gasten snel toelaat de zaal te verkennen. Het personeel verwent de gasten bij ontvangst met culinaire warme en koude hapjes, in een kleine maar sfeervolle zaal die zeer uitnodigend oogt. De kerstboom werd op aanvraag van het Galacomité geplaatst om zo de eindejaarsperiode in te luiden. Het was in ieder geval een geslaagd initiatief. De kerstboom werd bijna een kermisattractie waar talrijke selfies het levenslicht zagen en bijgevolg werd het klein vleugje narcisme waarover iedereen beschikt stiekem bevredigd. In combinatie met de onophoudelijke stroom aan hapjes, cava, wijn en bier leverde dit zeer unieke beelden op. Dit smaakte meteen naar meer, wetende dat de avond net begonnen was. Al zaten de dure aangekondigde drankprijzen van de soirée er zeker ook voor iets tussen. Bijgevolg zopen de gasten alles wat er maar te zuipen viel.

Een galadiner vol subtiele knipogen

Het diner breekt aan en alle gasten begeven zich goed en wel beschonken naar hun tafels. Het is even wat zoeken en in zekere zin spannend, omdat niemand wist naast wie hij/zij exact zou zitten. Al snel volgt de eerste toespraak van de voorzitter, met een officiële verwelkoming en zijn persoonlijke aankondiging dat hij spoedig een wc-bezoek zal brengen. Dit laatste was voor enkelen een heel mooi weetje waardoor de voorzitter

zoals president Obama geëscorteerd werd naar de badkamer. Welke politieke taferelen zich daar afspeelden, is een goed bewaard geheim in de salons van LVSV Brussel. Werd daar de beslissing genomen of er volgend werkingsjaar een nieuw galabal zal plaatsvinden? Op de 'Algemene Vergadering' volgende maand zal alles duidelijk worden. Eén ding is zeker, de sfeer zat er alvast goed in. Verschillende broodmandjes met boter kwamen in een snel tempo de tafels bezetten en al gauw volgde het voorgerecht. Een salsa van tomaat met carpaccio van Sint-Jakobsvruchten met limoen- en gembercrème gaven frisse smaak in de mond. Het was ideaal om de al wat overtollige alcoholmaak te laten verdwijnen. Intussen werd er volop gelachen en gekeuveld, ja ook liberalen kunnen dit heel goed.

De voorzitter vraagt na afloop van het voorgerecht alweer om aandacht. Het publiek maakt het met wat tegenzin stil, en dat terwijl het net zo gezellig geworden was. De voorzitter reikt samen met ondervoorzitter Dieter Goovaerts een speciaal dankwoord uit aan het Galacomité. Het Galacomité neemt in alle eer en bescheidenheid de mooie woorden op zich en dankt het aanwezige publiek. Het hoofdgerecht kondigde zich nadien aan als een savourette van Belgisch varken met een torentje van ratatouillegroenten en rozemarijnardappelen. Het was vanzelfsprekend dat wijnen, water en het hoofdgerecht op verzoek bijgevuld konden worden. Intussen maakt de zaal zich op om de soirée voor te bereiden. Zonder dat de gasten het goed en wel beseffen, werden lichten stilaan voorzichtig gedempt om de overgang niet te abrupt te laten verlopen. Het dessert werd letterlijk met vuurwerk de zaal binnengebracht en dit was voor sommigen onder ons net op tijd. Het eten moest immers plaatsmaken voor de volgende lading drank.

De S van soirée, show en spektakel

De soirée breekt aan en dat is iets waar de meeste gasten naar uitkeken. De 30 diners

krijgen gezelschap van 50 soiréemannen en daarmee zit de zaal gezellig vol. Gelukkig was de zaaloppervlakte zo ingedeeld dat niemand zich als een sardine moest voelen die in een blik geplet werd. In meerdere ruimtes was voldoende plaats voorzien voor wie de zwoele muziek wat te veel werd. De gasten konden zo elkaars mooie of speciale outfit ook uitgebreid beoordelen. Voor de zatlappen was even een 'guilty pleasure' moment voorzien en op die manier kon de 'Marie-Louise' voor heel even tot leven komen op de grond, wat rode kaakjes opleverde bij hun bevallige dames. Naast enkele onschuldige tafel-, deur- en keukenincidentjes kreeg de soirée net als het diner goeie kritieken. Alles is vlot en correct georganiseerd, van de locatie tot het personeel. Het Galacomité was bijzonder ontroerd toen de volgende dag de eventpagina bezaaid was met lof en felicitaties. De schoonheidsfoutjes zoals de dure drankprijzen en het relatief vroeg einde van het galabal werden onmiddellijk vergeven toen het sublieme fotoalbum viraal ging. Uit goeie bronnen is vernomen dat heel wat foto's schitteren in fotokaders thuis en profielfoto's op sociale media.

Het galarapport

Het moet wellicht een primeur zijn voor Blauwzuur, maar voor het eerst geeft het Galacomité enkele cijfers vrij van het galarapport. In onderstaande tabel kan je een klein overzicht vinden wat het galabal opbracht:

ONDERDEEL	EURO	SCORE
Dinertickets	232	Matig
Soiréetickets	524	Zeer Goed
Drank	365	Goed
Vestiaire	36	Matig
TOTAAL	1.157	Goed

De opbrengst kan alle uitgaven dekken waardoor je kan concluderen dat het LVSV-gala van 2015 winstgevend is. Het gaat om enkele honderden euro's winst. Op de 'Algemene Vergadering' volgende maand zullen de exacte bedragen meegedeeld worden. Het belangrijkste rapport blijft echter de lovende woorden van het publiek tijdens die avond en de dag nadien. Het Galacomité staat tenslotte voor mensen samenbrengen op een elegante en amusante manier.

Een tevreden Galacomité

Het Galacomité is bijzonder opgetogen met deze resultaten. Elke galabalverantwoordelijke die hieraan meewerkte heeft er ongetwijfeld een boeiende en leerrijke ervaring bij:

"Voor sfeer en gezelligheid geef ik een dikke tien voor het LVSV-galabal dat tot in de puntjes verzorgd was. Ook een dikke pluim naar alle aanwezigen die toch wel hun mooiste feestoutfit uit de kast gehaald hebben!" – Céline Verbelen, ledenverantwoordelijke.

"Aangezien ik nog nooit eerder een LVSV galabal had bijgewoond, laat staan had georganiseerd, stapte ik met volle moed en enthousiasme mee in dit avontuur. In een ontzettend aangename familiale sfeer hebben Prince, Céline, Dieter en ik -al zeg ik het zelf- een pracht exemplaar op poten weten te zetten. Al onze ideeën, stress momentjes, en noem maar op ontpopten zich de avond van 27 november tot een intiem en prachtig sprookje! Een avond om niet snel te vergeten!" – Renate Van Wesemael, bestuurslid.

"Het was een lang, aanslepend en stressvol proces, maar toen ik door de deur van de zaal stapte, was er maar één ding dat door mijn hoofd ging: This is it! Alsof je na jarenlang trainen de koers van je leven hebt gefietst en kampioen wordt! Geweldig!" – Dieter Goovaerts, ondervoorzitter.

"Waardering en bevestiging krijgen dat je op goede baan bent geven mij een enorme voldoening. Ik ben verheugd dat ik mijn medewerking aan dit jaarlijkse prestige project mocht verlenen. Het beste van heel dit verhaal is dat wij alle vrijheid kregen van onze vereniging om het galabal te verwezenlijken. Zo zie je maar dat vrijheid, uiteraard gepaard met verantwoordelijkheid, de beste resultaten noteert. Leve de vrijheid!" – Prince Vandorpe, secretaris.

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

dhr. Florent BAUDEWYNS
Oud-voorzitter Cercle des Étudiants
Libéraux ULB
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Jelle BOYEN
Ere- bestuurslid

dhr. Alexander CASIER
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Wim CORSTJENS
Oud-Voorzitter LVSV Nationaal

dhr. Olivier CUVELIER
Oud-voorzitter LVSV Brussel

mevr. Maggie DE BLOCK
Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid

dhr. Phillipe DE BACKER
Europees parlamentslid Open VLD

dhr. Alexander DE CROO
Minister van Ontwikkelingssamenwerking,
Digitale Agenda, Telecom en De Post
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Herman DE CROO
Federaal volksvertegenwoordiger
Oud-voorzitter LVSV Brussel

dhr. Jean - Jacques DE GUCHT
Vlaams Parlements lid

dhr. Karel DE GUCHT
Europees Commissaris en Minister van
Staat
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Laurent DE MEESTER
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Gregory DESCHUYTENEER
Oud-voorzitter LVSV Brussel

dhr. Steven DEVLOO
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Dirk DEVROEY
Professor Huisartsgeneeskunde - VUB

dhr. Patrick DEWAELE
Federaal volksvertegenwoordiger
fractieleider Open VLD in de Kamer
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Sven GATZ
Vlaams minister Cultuur, Media, Jeugd &
Brussel

mevr. Brigitte GOORIS
Scheper Open Vld te Jette

dhr. Roby GUNS
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

mevr. Emily MAES
Oud-voorzitster LVSV Brussel

dhr. Filip MOONS
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Michiel ROGIERS
Oud-voorzitter LVSV Nationaal
Oud-bestuurslid LVSV Brussel en LVSV
Gent

mevr. Gwendolyn RUTTEN
Voorzitster Open VLD

dhr. Thomas RYCKALTS
 Voorzitter MIVB
 Voorzitter Open Vld Brussel Hoofdstedelijk
 Gewest

dhr. Harald SMEETS
 Oud-voorzitter LVSV Leuven

mevr. Caroline SNEYERS
 Oud-voorzitster LVSV Brussel

dhr. Bart TOMMELEIN
 staatssecretaris van bestrijding sociale
 fraude, Privacy en de Noordzee

mevr. Annemie TURTELBOOM
 Vlaams minister van Financiën, Begroting en
 Energie

dhr. Ludo VANDERVELDEN
 Oud-Voorzitter LVSV Brussel

dhr. Guy VANDERMISSEN
 Oud-voorzitter LVSV Brussel

dhr. Guy VANHENGEL
 Minister van het Brussels Hoofdstedelijk
 Gewest

dhr. Wouter VAN KEMPEN
 Oud voorzitter LVSV Brussel

dhr. Carl VEREECKE
 Gedeputeerde provincie West-Vlaanderen

“The curious task of
 economics is to
 demonstrate to men how
little they really know
 about what they
imagine they can design.”

– Friedrich Hayek, *The Fatal Conceit*

BESTUUR

Jasper Maes
Voorzitter

Dieter Goovaerts
Ondervoorzitter

Astrid Vanbever
Peningmeester

Nathan Benit
Politiek secretaris

Prince Vandorpe
Secretaris

Céline Verbelen
Leden-
verantwoordelijke

Sophie Lievens
Bestuurslid

Renate Van
Wesemael
Bestuurslid

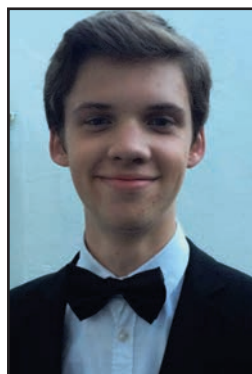
Ben Van
Avermaet
Bestuurslid

Mathis Saeys
Bestuurslid

Gauthier Pyls
Bestuurslid

Vincent Vincke
Bestuurslid

Armel de
Schreye
Aspirant-
Bestuurslid

Kirsten Devlieger
Aspirant-
Bestuurslid

Christophe
Janssens
Aspirant-
Bestuurslid

Wouter van
Kempen
Prosenior
Bestuurslid

Liberale Bibliotheek

Sinds enkele jaren legt LVSV Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlenen, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli
Ongelijk maar Fair	Marc De Vos

INFO

Wil je lid worden van LVSV Brussel en samen met ons de liberale gedachte promoten onder de Brusselse studenten? Spreek dan iemand van het bestuur aan of stuur ons een bericht op facebook. Een lidkaart kost €5 en biedt heel wat voordelen:

- gratis toegang tot elke activiteit
- gratis pintjes na bepaalde activiteiten
- korting inkom galabal
- stemrecht op Algemene Vergadering
- enz...

Beschik je over een vlotte pen of wil je eens je (liberale) opinie over iets kwijt, twijfel dan niet en contacteer onze hoofdredactrice, misschien komt jou tekst wel in de volgende Blauwzuur.

Hoog Banier

Schaar u achter onze idealen
En help de vooruitgang vrijwaren
Bekrompenheid is ver van ons
Ruimer horizonten roepen ons

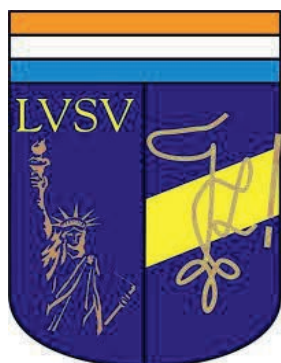
Ons vrije woord is klaar te horen
Waar d'anderen in verdeeldheid zijn
Krachtig is onze strijd
Zowel voor enkeling als maatschappij

Hoog banier, o Vlag der Liberalen
Gegroet, gegroet: symbool van glansrijke idealen.
Hoog banier, o Vlag der Liberalen,
Gegroet, gegroet, ons Vlag zal zegepralen.

LVSU-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSU Brussel ook terug
op Facebook en Twitter

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**